

Marieke Rooijmans

ZIELENZUSTERS

EEN BRUG TUSSEN HEMEL EN AARDE

Novelle

Van Marieke Rooijmans verschenen eerder:

DORONBURC TRILOGIE

Duivelsdochters

Lammerkinderen

HISTORISCHE NOVELLES

Verboden Alliantie

Zielenzusters

© 2024 Marieke Rooijmans

Uitgeverij: Yvoire Books

Omslagontwerp: Yvoire Books

Omslagillustratie: Eugène Ravensbergen-Kok

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

www.mariekerooijmans.nl

'Geef nooit op. Deze dood is niet het einde. De zwarte periode kan overwonnen worden. Een klein offer is nodig voor een 675 jaar nieuwe remedie.'

Hoofdstuk 1

De kilte van de stenen vloer trok door de stof van haar kleding en drong door tot op het bot. De zware wollen stof van haar jurk leek de kou alleen maar vast te houden en de linnen voering bood weinig bescherming. Isolde rilde, al kwam dat niet alleen van de kou. Ze probeerde te kalmeren, maar door er zo geforceerd niet aan te denken, bleven haar gedachten steeds weer terugkomen op de ceremonie die ging komen.

Wat als het visioen van haar moeder hen op een dwaalspoor had gezet? Was het echt mogelijk om een afstammeling die honderden jaren later pas geboren zou worden in haar lichaam te laten treden? Het was te bizar voor woorden dat haar geest tijdelijk zou verblijven in een tussenwereld om later weer terug te kunnen keren. Kon ze nog terugkeren naar haar lichaam? Zou het ritueel slagen? Allemaal vragen die door haar hoofd bleven spoken.

Ze lag in het midden van het zorgvuldig in de stenen uitgekraste pentagram, de lijnen ervan gloeiden al zwakjes in de duisternis. In de schemerige ruimte flakkerden tientallen stompkaarsen en hun dansende vlammen wierpen grillige schaduwen op de muren. De dikke stenen muren van de ruimte waren ruw en koud, besmeurd met roet van eeuwenlange rook van fakkels en kaarsen. De lucht was zwaar van de geur van wierook en kruiden, wat haar tegelijkertijd geruststelde en beangstigde.

Haar moeder Aleydis, stond bij de punt van het pentagram waar haar hoofd lag. Ze hield een grote kaars in haar handen waar de vlam van trilde, als weerspiegeling van de spanning in de lucht of het bibberen van haar handen.

‘Isolde, lieverd,’ zei Aleydis teder. ‘Als er op enig moment iets niet goed voelt, als je twijfelt, zeg het dan. We stoppen meteen.’

Ze keek op naar haar moeder en zag de bezorgdheid in haar ogen, die de ernst van de situatie weerspiegelde. Het gaf haar enige troost te weten dat haar moeder aan haar zijde stond, zelfs al maakten haar woorden het moment alleen maar reëler. Ze was net zo bang als zijzelf.

‘Ja, moeder, ik begrijp het,’ antwoordde ze. Haar stem klonk vaster dan ze zich voelde. ‘Ik vertrouw je. We hebben ons hierop voorbereid.’

Aleydis knikte, hoewel de onrust in haar ogen niet geheel verdween. ‘Ben je er klaar voor?’ vroeg ze zacht.

Isolde sloot haar ogen en haalde diep adem voordat ze antwoordde. ‘Ja, ik ben er klaar voor. Laten we beginnen.’

Haar moeder nam een diepe ademteug en begon aan de ceremonie.

*‘Breng haar terug van waar we vandaan komen
Naar tijd en plaats die hetzelfde zijn
Laat het verleden het heden zijn
Die tijd herwinnen’*

Aleydis' stem galmde door de ruimte, elke klank leek te resoneren in Isoldes botten. De woorden wogen zwaar, beladen met de energie van eeuwenoude tradities. Dit was hun enige kans om de toekomst te veranderen, al was het maar de toekomst van hun eigen familie, maar ze wist dat er evenveel kans was dat ze zou falen en in een duistere leegte terecht zou komen, waar ze voor altijd gevangen zou blijven. Ze probeerde zich te concentreren op haar ademhaling. Haar geest begon af te drijven, raakte los van haar lichaam, als een veer die door de wind werd meegenomen. Langzaam voelde ze zichzelf omhoog stijgen, alsof ze loskwam van haar fysieke vorm. Haar ogen vlogen weer open.

Ze zweefde boven haar eigen lichaam. Haar gezicht leek ontspannen, bijna vredig, alsof ze sliep. Haar ademhaling versnelde terwijl ze vanuit de hoogte naar zichzelf keek. De sensatie was beangstigend maar ook fascinerend.

*'Bloed tot bloed, ik roep u op
Bloed tot bloed, keer terug naar mij'*

De energie in de ruimte begon te versterken. Haar geest werd verder meegenomen, als een druppel water die zich verspreidde in een oneindige oceaan. De stem van haar moeder verdween met ieder woord dat ze uitsprak verder naar de achtergrond.

*'Wat van haar is, is van jou, wat van jou is, is van haar
Ik bied dit lichaam aan om te delen
Op deze plek en in dit uur doen we een beroep op de Oude Macht
Open de deur door tijd en ruimte, maak een pad naar een andere plek.'*

De lucht rondom haar begon te trillen, een laag, zoemend geluid vulde de ruimte en verving de wegstervende woorden van haar moeder. Het was alsof het hele universum mee resoneerde, een diepe bastoon die haar borstkas deed trillen. De vibraties kwamen in golven, sterker en sneller, alsof de tijd zelf zich begon te versnellen.

Haar lijf onder haar schokte. Het kwam met grote snelheid op haar af. Nee, zij kwam in grote snelheid op haar lichaam af. Ze viel door haar eigen lichaam heen en werd nog verder naar beneden gezogen. Er leek geen bodem in de afgrond te zijn en geen eind aan haar val. Af en toe werd de duisternis opgelicht door oranje en paarse flitsen. Ze strekte haar armen uit in een poging om haar val af te remmen, maar er was niets om aan vast te houden. Ze suisde in volle vaart naar beneden.

Hoofdstuk 2

De vibrerende bastoon verdween en reduceerde uiteindelijk tot een oorverdovende stilte. Ze ontspande zich en een vreemd gevoel van behaaglijkheid maakte zich van haar meester. Ze was zich niet langer bewust van haar fysieke lichaam. Ze zweefde in een tijdloze leegte, omhuld door de kracht van de Oude Macht.

Her en der doemde een klein lichtpuntje op. Ze was zo licht als een veertje en verkeerde in een totaal ontspannen staat. De lichtpuntjes vermenigvuldigden zich en uiteindelijk leek het of duizenden vuurvliegjes met haar meevlogen en haar de juiste richting op dirigeerden. Terwijl het lichter werd om haar heen, ontvouwde zich langzaam een nieuwe wereld.

De kiezelsteentjes kraakten onder haar voeten toen ze deze nieuwe wereld binnentrad. Een grote open ruimte werd zichtbaar. Ze was in een enorme grot terecht gekomen. De warmte en hoge luchtvochtigheid zorgde voor een bedompte, benauwde atmosfeer. Het maakte haar niets uit. Ze was overonderd door de pracht van deze wereld.

Een metershoge waterval stortte liters turquoise water langs een rotswand naar beneden en mondde uit in een groot meer op de bodem van de grot. De andere rotswanden waren grotendeels met mos en ander groen bedekt. Felgekleurde roze, paarse en zalmkleurige bloemen groeide in de met mos bedekte wanden. En broccolivormige bomen vormden een bos achterin de grot. Een orkest van vogelgeluiden vulde de lucht met melodieën in een symfonie van vrolijk gekwetter. Het was alsof de natuur haar eigen muziek creëerde, elk geluid perfect op elkaar afgestemd tot de prachtigste akkoorden.

Op een uitstekende rots in het midden van de grot waren kleine puntige huisjes in één grote punt naar boven gebouwd, als een soort miniatuurstadje dat tegen de zwaartekracht in leek te vechten. De lichtjes van binnenin de huisjes staken fel af tegen het schemerige licht in de grot, een warme gloed die een gevoel van huiselijkheid en veiligheid uitstraalde. Een hangbrug verbond het kiezelpad met het kleine dorpje. De brug wiegde traag in de luchtstroom die door de grot waaide, alsof het haar uitnodigde om over te steken.

Boven in de grot twinkelden duizenden van de lichtpuntjes die ze eerder had gezien. Ze waren te ver weg om goed te kunnen zien wat het waren, maar hun zachte, fonkelende licht gaf de grot een bijna etherische uitstraling. Haar ademhaling vertraagde, betoverd door het magische schouwspel dat zich voor haar ontvouwde.

Haar roodbruine haren waaide op toen een enorme kobaltblauwe vlinder traag aan haar voorbij vloog. Elke oplichtende vleugel was zo groot als een esdoornblad en bewoog met een gracieus, hypnotiserend ritme. Andere blauwe vlinders volgden hem. Ze stak haar arm uit om een vlinder aan te raken, maar hij veranderde te snel van richting en bleef net buiten haar bereik.

Alles wat leefde in de grot reflecteerde en leek een zacht licht uit te stralen.

Rechts van haar stond een majestueuze boom met takken die tot de hoogste punten van de grot omhoog groeiden.

Ze was zo onder de indruk van deze nieuwe wereld dat ze de gedaante die op haar afkwam niet eerder gezien had. De vrouw bewoog langzaam en liep gracieus, haar passen zo licht dat het leek alsof ze de grond nauwelijks raakte. De vrouw droeg een lange, witte jurk. Haar spierwitte haren kwamen tot bijna aan de grond. Haar ogen waren indringend zilvergrijs, met een diepte die leek te reiken tot de kern van de ziel. Ze straalde een koel wit licht uit, dat haar omhulde als een aura van pure energie en kracht. Ze leek op de vrouw die haar moeder omschreven had in haar visioen.

‘Welkom in Astrea, sterveling,’ zei ze met een verrassend donzige, warme stem die contrasteerde met haar koele, hemelse verschijning. ‘Luister goed. In Astrea wordt elke sterveling getest op onschuld en reinheid. Door opdrachten te voltooien zal er gerechtigheid zijn. Slaag je voor de test, dan kun je terugkeren op aarde. Slaag je niet voor de test, krijg je een herkansing. In deze allerlaatste kans heb je nog één mogelijkheid om terug te keren naar je geliefden. Is dit duidelijk?’

Isolde knikte, al wist ze niet zeker of ze het wel helemaal begrepen had. ‘En als ik niet slaag?’

‘Dan zul je op doorreis gaan naar de hemel,’ zei de vrouw met een serene glimlach, alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

Isolde's adem stokte. Haar hart begon sneller te kloppen en een golf van angst overspoelde haar. ‘Wacht even,’ bracht ze met enige moeite uit. ‘Betekent dat dan dat ik zal sterven?’

De vrouw hield haar blik vast, haar ogen ondoorgrondelijk en vol mededogen. ‘Ja, dat is wat het betekent. Jouw aanwezigheid in Astrea is geen recht, maar een voorrecht, een kans die je niet zomaar wordt gegeven. Deze plek is een doorgang, een tussenwereld, en om hier te blijven moet je je waarde bewijzen. Je kunt niet simpelweg stilzitten en wachten tot de tijd verstrijkt. De energie van Astrea vraagt iets terug, een vorm van balans. De opdrachten die je krijgt zijn jouw manier om dat evenwicht te herstellen.’ De vrouw pauzeerde even en keek haar strak aan. ‘Zie het als een tol die je moet betalen om hier te mogen zijn. Zonder je inzet, zonder de wil om te vechten voor je terugkeer, zal Astrea je ziel niet langer toestaan hier te blijven. Dan wordt je reis voortgezet, maar naar een plek waaruit geen terugkeer meer mogelijk is.’

Isolde slikte, haar keel was droog en gespannen. Ze kon zich niet voorstellen dat ze nooit meer terug zou zien wat ze liefhad, nooit meer zou voelen, lachen, of genieten van de kleine dingen die haar leven speciaal maakten. De gedachte aan het verliezen van haar geliefden, haar wereld, maakte haar angstig en wanhopig. Een brok van verdriet en angst bleef steken in haar keel. ‘Welke test moet ik ondergaan?’ vroeg ze met hese stem.

‘Dat wordt vanzelf duidelijk,’ antwoordde de vrouw met een stem als een lome, kalmerende golf die de scherpe randen van Isolde's angst leek te verzachten. De vrouwelijke vorm begon te vervagen in een mist, alsof ze langzaam oploste in de lucht totdat ze volledig verdwenen was.

Isolde bleef verstijfd staan, haar geest een warboel van gedachten en emoties. Ze probeerde haar angst te bedwingen, haar ademhaling onder controle te krijgen. Dit was haar kans, haar

enige kans om terug te keren naar wat ze liefhad. Ze moest sterk zijn, moest doorzetten, ondanks de onzekerheid die haar omhulde als een zware deken.

Met een diepe zucht, die haar wat verlichting bracht, keek ze naar de wiebelige hangbrug die zich voor haar uitstreckte. Haar voeten voelden zwaar, alsof elke stap haar dichterbij een onzekere toekomst bracht. Ze slikte moeizaam. Ze had altijd al een lichte angst voor hoogtes gehad en de gedachte aan de leegte onder haar maakte haar duizelig. Toch verzamelde ze al haar moed en zette langzaam een voet op de brug. De planken kraakten onder haar gewicht. De diepte onder haar deed haar maag samenkrimpen.

Ze durfde nauwelijks naar beneden te kijken, maar de adembenemende aanblik onder haar dwong haar toch om tussen de planken door te kijken. Tientallen meters onder haar stroomde het kristalheldere, turquoise water dat glinsterde alsof er sterren in de diepte gevangen zaten.

Haar knieën knikten en met een ruk hief ze haar hoofd op. Boven haar hingen gigantische stalactieten, als glanzende speerpunten, elk druppelend met helder water dat in het meer onder haar spetterde.

Ze probeerde haar ademhaling onder controle te krijgen en schuifde verder. Voetje voor voetje naderde ze het einde van de brug. Haar hart bonsde nog steeds, maar niet meer door angst. De grot was adembenemend prachtig.

Ze stapte van de laatste plank af en liep verder, op zoek naar een teken. Een gevoel van intens geluk overviel haar. Het was zo stil geworden dat ze het zachte gezoem kon horen van de insecten die stuifmeel verzamelden op de vele bloemen die er groeiden. De mengeling van geuren en kleuren was bijna overweldigend. Op de laaghangende bladeren glinsterden dauwdruppels, als parels die het licht opvingen en terugkaatsten in een regenboog van kleuren.

Ze liet haar ogen dwalen over het schitterende landschap, waarbij elke stap haar dieper de magische omgeving in trok. Maar toen haar blik verder reikte, merkte ze een subtiele beweging in het struikgewas op. Wat ze eerst had aangezien voor bladeren die in de wind bewogen, bleek het iets anders te zijn. Ze bleef stilstaan, haar adem stokte in haar keel. Een guitig hoofd kwam boven het groen uit.

Bijna alsof ze uit het groen zelf oprezen, plopten steeds meer hoofden omhoog. Er trok een rilling langs haar ruggengraat. Ze was niet meer alleen. Isolde stond oog in oog met enkele kleine, oude mannetjes. Ze waren het best te omschrijven als een mix van trollen en dwergen. In een reflex zette ze een stap achteruit.

Ze haalde diep adem en probeerde haar zenuwen te kalmeren. Ze moest zich concentreren als ze wilde overleven. Het grootste mannetje stapte naar voren en stak een hand uit, met de palm naar boven. Net daarboven verscheen een lichtbol. 'Mijn naam is Fjólnir, koning van de Twergols. Dit is je eerste test,' zei hij met krassende stem. 'Je moet het licht in je hand vangen.' Meteen gooidde hij de lichtgevende bol enkele meters de lucht in.

Ze had geen tijd om na te denken en stak haar hand uit, maar het licht was te snel. Op het laatste moment schoot het weg, glijdend als water door haar vingers. De bol stuiterde een

paar keer op de grond en verdween.

De groep Twergols viel schaterend van het lachen op de grond.

‘Geef me nog een kans,’ smeekte ze.

‘Dat is niet gebruikelijk sterveling.’ Fjolnir wreef nadenkend over zijn lange witte baard, die tot bijna op de grond reikte.

‘Het is belangrijk, Fjolnir.’

De Twergol zuchtte en toverde een nieuwe lichtbol tevoorschijn. Weer gooide hij hem de lucht in en met hetzelfde resultaat stuiterde de bol op de grond en verdween. Tot grote hilariteit van de overige Twergols.

Ze probeerde het opnieuw en opnieuw, maar ze kon de lichtgevende bol niet vangen. Fjolnir schudde zijn hoofd.

‘Het spijt me,’ zei hij. ‘Je hebt gefaald.’

Isolde wist wat dat betekende en viel op haar knieën. Tranen stroomden over haar wangen. Waarom had ze hiermee ingestemd? Waarom had ze haar lichaam afgestaan aan een volslagen vreemde? Het was haar tijd nog niet. Ze proefde de zilte smaak op haar lippen. Tegen beter weten in, smeekte ze Fjolnir om nog een herkansing.

De Twergol keek haar strak aan. ‘Idioot! Dit was niet de opdracht. Je bent gefopt!’ Hij hopte van zijn ene kromme been op zijn andere, zijn handen in de lucht geheven. Op zijn gezicht stond een brede grijns. De andere Twergols grinnikten met hem mee en in een flits waren ze verdwenen. Zomaar ineens. Ze waren weg.

Hoofdstuk 3

Nadat ze enkele minuten tussen de bomen had gedwaald, begon haar trillende lijf langzaam weer tot rust te komen. Ze had echt gedacht dat ze gefaald had. De rust van het woud omhulde haar als een donzige deken en met elke stap ebde de spanning weg.

Toch was er iets dat haar alert hield. Een aanwezigheid die ze niet kon zien, maar duidelijk voelde. Waren de gemene Twergols terug?

Vanuit het niets klonk er een aangename, milde stem in haar hoofd: 'Mijn naam is Esklepios. God van de Geneeskunde. Genees de Verloren Stad.'

Ze probeerde te slikken, maar haar keel zat dicht van de spanning. 'Is deze test wel echt?' wilde ze vragen, maar de woorden bleven steken.

'Ja, jij bent de gekozenen,' antwoordde de stem, alsof hij haar gedachten kon lezen. 'Jij alleen kunt de verloren zielen redden.'

Er trok een rilling door haar lijf, maar voor ze de tijd had om erover na te denken, ontdekte ze een verscholen trap voor zich, half overwoekerd door mos en verstrengelde wortels. De stenen treden waren glad en onregelmatig, alsof ze al eeuwenlang niet meer door menselijke voeten waren betreden. Ze wist instinctief dat dit haar pad was.

Voorzichtig plaatste ze haar voet op de eerste trede, haar hand langs de vochtige muur glijdend om haar evenwicht te bewaren. De trap leidde omhoog, weg van de beschutting van de bomen en dieper de duisternis in. De vuurvliegjes, die eerder haar pad verlicht hadden, cirkelden om haar heen, hun licht als kleine bakens in de donkere omgeving.

'Welkom in Eldrath,' sprak de milde stem weer. 'Red mijn volk.'

Vanaf een afstand had het stadje er betoverend uitgezien, maar van dichtbij zag ze de vervallen staat van Eldrath. De straten lagen er verlaten bij, met omgevallen marktkramen die half vergaan waren. Gebouwen waren half ingestort, hun gevels getekend door scheuren. Her en der hing een deur nog half in het kozijn. Het onkruid tussen de scheuren in het plaveisel stond een halve meter hoog, met daar tussen verspreid scherven van aardewerken potten en halfvergane rieten manden. Verlaten alsof ze haastig achtergelaten waren. Isolde kon zich levendig voorstellen hoe het hier ooit had gewemeld van mensen, de kramen gevuld met kleurrijke koopwaar. Nu voelde het alsof de ziel van de stad was weggetrokken, vervangen door een drukkende stilte die alles bedekte. Eldrath was een schim van zijn vroegere glorie. Terwijl ze door de straten liep hoopte ze dat haar vaardigheden als genezeres voldoende zouden zijn om de verschrikkelijke ziekte te bestrijden die deze stad had verwoest. Plotseling hoorde ze een gefluister dat door de wind werd gedragen. Het klonk als een smeekbede om hulp, een fluisterende echo van lijden. Ze volgde het geluid en kwam uit bij een oude tempel, gehuld in schaduwen en vergetelheid. De eens zo indrukwekkende stenen muren waren nu bedekt met mos en klimop, en hier en daar ontbraken hele stukken van het bouwwerk, alsof de tijd zelf de tempel had aangevallen en langzaam verteerd. Het zachte geruis van de wind, dat door de overwoekerde doorgangen suisde, klonk als een gefluister

van vergeten geesten.

De deuren van de tempel piepten onheilspellend toen Isolde ze openduwde, en een schemerige gloed overspoelde de ruimte. Ze stapte voorzichtig naar binnen en zag een tafereel dat haar hart deed krimpen. In de schaduwrijke hoeken van de tempel lagen mensen op strobedden, huiverend van koorts en uitgemergeld door ziekte.

Isolde snelde naar de eerste persoon die ze zag en boog zich over haar heen. De ademhaling van de vrouw was onrustig en haar uitgemergelde handen waren klam van zweet. Isolde plaatste haar hand op het voorhoofd van de vrouw en voelde de hitte.

‘Maak je geen zorgen,’ fluisterde Isolde zachtjes terwijl ze haar best deed om haar eigen angst te onderdrukken. ‘Ik ben hier om jullie te helpen. Ik zal een geneesmiddel proberen te vinden waardoor Eldrath zal herrijzen.’ Ze wist nog niet hoe, maar deze opdracht leek haar op het lijf geschreven.

Verbaasd liep ze verder, haar blik gefixeerd op de dansende lichtjes die hierbinnen in nog groteren getale aanwezig leken te zijn. Ze strekte haar hand uit om een van de vuurvliegjes aan te raken, maar net op dat moment verscheen er een figuur uit de schaduwen. Een man in een lange, verweerde mantel, met doordringende, maar vermoeide ogen.

‘Wie bent u?’ vroeg ze. Haar stem klonk zacht en onzeker in de stilte van de tempel.

De man glimlachte triest. ‘Ik ben slechts een bewaker van deze plaats,’ zei hij. ‘Mijn naam is Elias. En jij bent op zoek naar antwoorden, nietwaar?’

Isolde knikte vertwijfeld, haar ogen nog steeds gericht op de dansende lichtjes. ‘Wat zijn dat?’ vroeg ze, wijzend naar de twinkelende vuurvliegjes. ‘Ze lijken zo levendig, maar toch... zo triest.’

Elias volgde haar blik en zuchtte diep. ‘Dat zijn geen gewone vuurvliegjes,’ zei hij met een sombere stem. ‘Dat zijn Twinkelingen, de zielen van degenen die hun opdrachten in Astrea niet hebben voltooid. Ze zijn vastgeketend aan deze plek, gevangen tussen het leven en de dood, onzichtbaar voor de wereld van de levenden.’

‘Zielen?’ fluisterde ze. ‘Waarom blijven ze hier?’

‘Deze zielen hebben gefaald in hun opdrachten,’ legde Elias uit. Hij had een opmerkelijke, langzame manier van praten. ‘Ze hebben de uitdagingen van Astrea niet overwonnen, en nu zijn ze gevangen in deze tussenwereld, niet in staat om terug te keren naar het aardse leven of verder te gaan naar het hiernamaals. Ze zijn hier om te wachten, in een eeuwige overgangsfase.’

Ze keek naar de vuurvliegjes met nieuwe ogen, beseffend dat elk lichtje een verloren ziel was, een persoon die net als zij had geprobeerd zijn weg terug te vinden. ‘Is er geen manier om hen te helpen?’ vroeg ze, haar stem vol wanhoop. ‘Kunnen ze niet worden bevrijd? Ik dacht dat je naar de hemel ging als je niet zou slagen.’

Elias schudde zijn hoofd, zijn ogen weerspiegelden een verdriet dat ouder leek dan de tempel zelf. ‘Niet als je lichaam eerder sterft in het aardse. Hun lot ligt niet meer in onze handen,’ zei hij neerslachtig. ‘Ze moeten wachten op een nieuwe kans, een nieuwe beproeving die hen misschien de vrijheid zal schenken die ze zoeken. Tot die tijd blijven ze

hier, gevangen in hun eigen onzekerheid en angst.'

Haar vingers klauwden zich zo vast aan de zoom van haar mouw dat haar knokkels wit werden. Haar blik bleef op de vuurvliegjes rusten. Bij die optie had ze nog niet eens stilgestaan. 'En wat gebeurt er met degenen die voor de nieuwe beproeving slagen?' vroeg ze, bijna fluisterend, alsof ze bang was om het antwoord te horen.

'Zij krijgen de kans om alsnog verder te gaan naar het hiernamaals,' legde Elias uit. 'Astrea biedt hen een kans op verlossing. Maar de weg is moeilijk en velen falen alsnog.'

Isolde liet haar adem langzaam ontsnappen. Ze hoopte dat de vreemde ziel die bezit had genomen van haar lichaam, er een beetje voorzichtig mee omsprong. Ze had geen zin om te eindigen als een twinkeling.

'Er moet toch een mogelijkheid zijn? Ik moet de verloren zielen redden. Dat is mijn opdracht.'

Elias gaf geen antwoord. Zijn ogen waren wijd opengesperd. 'Achter je...,' hijgde hij. '... een Nachtschaduw.'

Isolde draaide zich om en haar blik werd gevangen door de vurige ogen van een wezen, gehuld in de schaduwen maar zichtbaar genoeg om zijn angstaanjagende verschijning te onthullen. Een manifestatie van duistere magie en lijden. Zijn krachtige, slanke lichaam was bedekt met glanzende, schubachtige huid die glinsterde in het zwakke licht. Zijn lange, zwarte klauwen met scherpe nagels leken elk moment bereid om toe te slaan. Het slangachtige onderlichaam kronkelde als een levende schaduw op de grond. Haar missie om Eldrath te genezen zou geen test van medische bekwaamheid zijn, maar een strijd tegen de duistere krachten die de stad in hun greep hielden.

De Nachtschaduw staaarde Isolde aan, een grijns van sadistisch genoegen op zijn gezicht. 'Weet je zeker dat je deze zielen wilt helpen?' siste hij. Het wezen lachte gemeen waardoor een rij vlijmscherpe tanden zichtbaar werd. 'Deze ongelukkige stervelingen zijn al veroordeeld en jij zult snel hetzelfde lot ondergaan.' De duisternis zelf siste en de geur van verrotting drong Isoldes neus binnen.

Terwijl de Nachtschaduw zich verder aan haar opdrong begonnen de mensen op de stretchers onrustig te schuiven. Hun gezichten verwrongen van angst. Op hun huid verschenen schubben die langzaam donkerder kleurden. Benen die samensmolten tot glibberige slangenstaarten. Beetje bij beetje, transformeerden hun lichamen in identieke Nachtschaduwen.

Hun ogen brandden als vurige sterretjes in de duisternis en het gesis van de zwarte wezens groeide in intensiteit terwijl ze zich verzamelden rond Isolde. Paniekerig draaide ze zich om naar Elias, maar tot haar schrik was hij verdwenen. In plaats van de man die haar had geholpen, was er alleen maar een vage vlek op de stenen te zien. De wereld om haar heen leek te draaien, een wirwar van zwart en grijs. De lucht om haar heen was verzadigd met de stank van verrotting en de dreiging van de duistere magie die nu de stad en haar missie leek te beheersen.

Ze stond aan de grond genageld. Wat moest ze doen? Haar hoofd voelde leeg, alsof alle

logica was verdwenen. Terwijl ze wanhopig naar een oplossing zocht, merkte ze dat de zwerm vuurvliegjes aangetrokken werd door de Nachtschaduwen als motten op een brandende kaars. De fonkelende lichtpuntjes dansten wanhopig rond de angstaanjagende wezens. Een van de vuurvliegjes maakte contact met de geschubde huid van de Nachtschaduw en spatte met een scherpe sis en een kleine rookpluim uit elkaar. Na de eerste volgde een tweede. Steeds meer lichtpuntjes ontbrandden met een knappend geluid. De zielen werden door de schaduwen verzvolgen.

‘Niet doen!’ riep Isolde. Ze wapperde tevergeefs met haar handen om de vuurvliegjes weg te jagen, maar het was al te laat. Een voor een ontbrandden de Twinkelingen.

De Nachtschaduwen vervaagden, opgelost in een flinterdun spoor van rook, en verdwenen. Een huivering trok door haar heen toen ze zich realiseerde wat ze had gemist. “De Verloren Stad” was niet het vervallen stadje zelf, noch de zieke mensen die er verbleven. Het ging om de zielen. De lichtjes die ze had aangezien voor vuurvliegjes. Hoe had ze dat kunnen missen?

De engelachtige vrouw die ze eerder had gezien kwam op haar af. Haar zilvergrijze ogen keken haar indringend aan. ‘Helaas Isolde, je hebt de opdracht niet voltooid. Je bent daarmee niet geslaagd voor de test.’

Isoldes schouders zakten. Ze voelde het gewicht van haar mislukking, maar haar nieuwsgierigheid hield haar overeind. ‘Waarom ben ik niet geslaagd? Wat zag ik over het hoofd?’

De vrouw glimlachte, met een blik die even medelevend als streng was. ‘Wat je hebt gemist, is dat de grootste nood vaak verborgen is. We hebben de neiging om alleen te zien wat mensen ons willen laten zien. Maar de diepste pijnen, de echte noden, blijven verstopt. En juist daar is de hulp het meest nodig.’

Isolde liet de woorden bezinken en knikte langzaam. Het was waar. Ze had gefocust op wat voor de hand lag, niet op wat zich in stilte afspeelde.

‘Je eenmalige herkansing zal vanzelf je pad kruisen.’

Hoofdstuk 4

Het zachte, spierwitte zand kriebelde tussen Isoldes tenen. Het had haar niet lang gekost om hier te komen. Na haar nederlaag was ze, via het smalle pad, de puntige rots afgedaald naar het laagste deel van de grot. Ze keek in het heldere blauwe meer, met zijn oplichtende turquoise schitteringen. Turend door haar wimpers zag ze ergens in de diepte een felle witte twinkeling, een schittering die ze niet thuis kon brengen. Zo helder. Dat was haar eindpunt. Haar herkansing. Dat was haar net zo helder als de schittering zelf. Ze bond haar schort af en trok haar schoenen uit. Ze kleepte zich verder uit tot ze alleen haar onderjurk nog maar aanhad. Die bleef aan, voor het geval Fjornir en zijn vriendjes aan het gluren waren.

Voorzichtig liep ze het frisse water in. Met elke stap dieper in het water sloot de koelte zich meer rond haar lichaam en een aangename rilling trok door haar heen. Het water kwam steeds hoger, streelde eerst haar benen, toen haar middel, en uiteindelijk voelde ze de zwakke druk van het water tegen haar borst. Haar ademhaling vertraagde terwijl ze zich overgaf aan de diepte, totdat ze helemaal onder water dook. De meest prachtige vissen dansten om haar heen, als dansende juwelen in een schitterende onderwaterwereld. Alsof ze wilden bevestigen dat ze op de juiste weg was. Nadat ze helemaal onder het turquoise water verdwenen was omhulde een rustige sereniteit haar.

Kleurrijke koraalriffen strekten zich uit in alle richtingen, als magische tuinen versierd met weelderige zeewieren die geruisloos wiegden in de stroming. De koralen waren een feest van kleuren - levendig rood, zacht oranje, dieppaars en stralend geel - als een levend kunstwerk onder de zeespiegel. In het onderwaterparadijs dartelden prachtige vissen in allerlei vormen en maten. Ze schoten voorbij als een regenboog van levende juwelen - sierlijke zeepaardjes die met hun staarten door het water draaiden, vrolijke clownvissen die tussen de tentakels van anemonen speelden en scholen tropische vissen die als levende kleurvlekken voorbijgleden. De serene stilte van deze onbekende wereld onder water had een kalmerend effect, en terwijl ze zich voortbewoog, leek alles om haar heen in perfecte harmonie te zijn.

Ze genoot van de pracht en praal en naarmate ze dieper het water in ging, voelde ze een tinteling in haar hals. Tot haar verbazing merkte ze dat er kieuwen begonnen te vormen en ze moeiteloos onder water kon ademen. Het tintelende gevoel trok verder naar haar benen, die samensmolten tot een sierlijke vissenstaart. Het was alsof ze één werd met de zee, en met haar nieuwe staart kon ze zich moeiteloos voortbewegen door het water.

Dolfijnen zwommen elegant door het water, hun klikkende geluiden vulden de zee met een betoverend lied. Ze vergezelden haar met nieuwsgierige ogen, alsof ze haar wilden uitnodigen om hun magische wereld te verkennen. Kleine zee-egels en zeesterren rustten op de rotsen onder haar, en soms dook er een nieuwsgierige schildpad op om Isolde met vriendelijke ogen te begroeten.

Een dolfijn zwom op haar af en sprak tot haar: 'Op de bodem ligt een oude stad.'

Ze schrok. *Een pratende dolfijn?* Deze plek bleef haar verbazen.

‘Jouw taak is om in de ruïnes de saffier te vinden en deze terug te brengen naar Parcae, de Godin van het lot. Let op je hebt maar twintig minuten! Pas op voor de Wachters van de Verloren Tijd. Zij beschermen de oude stad en de schatten die er verborgen zijn. Ze voeden zich met de levensenergie van degenen die hun territorium betreden.’

‘En na die twintig minuten?’ Isolde kronkelde gracieus met haar staart om op dezelfde plek te blijven.

‘Dat merk je vanzelf,’ zei de dolfijn voordat hij wegzwom. ‘Ik heb al veel te veel prijsgegeven.’

Snel dook Isolde de diepte in. Hoeveel tijd had ze nog? Hoe lang had ze verspeeld bij het ontdekken van deze wereld onder het wateroppervlak?

Het licht veranderde naarmate ze dieper naar beneden zwom. Het werd donkerder om haar heen. Blauw oplichtende kwallen dansten naast haar terwijl ze de aflopende bodem verder naar beneden volgde. Het was fascinerend en betoverend tegelijkertijd. Veel tijd om er van te genieten had ze echter niet.

Het licht van de saffier werd feller en leidde Isolde de ruïnes van de oude stad in. Ze zwom behendig tussen ingestorte bouwwerken en overwoekerde pilaren door. Opnieuw werd ze aangetrokken door de wonderlijke schoonheid van de vervallen bouwwerken, maar ze moest op haar hoede zijn. Ze mocht zich niet laten afleiden.

Het water werd stroperiger en met elke beweging van haar staart leek er meer weerstand te zijn. Iets onzichtbaars leek haar tegen te houden, alsof ze niet verder mocht. De Wachters van de Verloren Tijd. Hun aanwezigheid was voelbaar als een rimpeling in het water. Rechts van haar schoot een donkere schim weg. Het had lange, wapperende tentakels en zijn roodgloeiende ogen keken spookachtig in de duisternis. Isoldes hart bonsde wild in haar borstkas nu ze geconfronteerd werd met de immense Wachters van de Verloren Tijd. Ze beseftte dat ze machteloos was tegenover deze imposante wezens. Een van de wachters trad naar voren, zijn ogen glinsterend als vurige kolen. Zijn dreigende verschijning veroorzaakte een huivering over Isoldes ruggengraat. De gedachte aan de saffier en haar missie vervaagde nu ze tegenover de belichaming van het kwaad zwom. Isolde kon niets uitbrengen, haar mond droog van angst. Haar geest tolde van verlamme gedachten. Ze moest het proberen, maar het begon er meer en meer op te lijken dat haar reis tussen hemel en aarde gedoemd was te falen. Een andere wachter bewoog zich dicht naar haar toe, zijn schaduw dreigend over haar heen. Ze voelde zich zwak en nietig tegenover deze eeuwenoude bewakers van de oude stad en haar hoop op succes vervaagde met de seconde.

Een vlaag van vastberadenheid doorbrak haar angst. Ze wist dat ze hier niet voor niets was. Ze wist dat ze niet wilde opgeven zonder te proberen de saffier te vinden en terug te brengen naar Parcae. Het was alles of niets. Met een diepe ademhaling stuurde Isolde al haar kracht en moed naar voren. Ze zwom voorbij de wachters, haar vissenstaart sierlijk door het water snijdend. Ze kon hun dreigende blikken voelen, maar ze wendde haar ogen af en concentreerde zich op de saffier. Haar roeping. Haar opdracht. Isolde dook dieper in een duistere grot, waar het licht van de saffier feller werd. De glinstering lokte haar verder. Een

onbekende kracht moedigde haar aan om door te gaan, ondanks de angstaanjagende wachters. Ze realiseerde zich dat dit geen gewone opdracht was. Het ging niet om de saffier zelf, het was een test van moed en doorzettingsvermogen. De tijd tikte door, maar Isolde was vastbesloten. Ze zou niet opgeven.

Terwijl ze haastig dieper de grot in zwom, versterkten de wachters hun aanwezigheid en creëerden ze een krachtige zuiging. Een stroming die haar achteruit dwong. Alsof ze het water naar zich toetrokken. Isolde worstelde om verder te gaan, maar de kracht van de wachters was overweldigend. In een laatste, wanhopige poging om door te zetten, stuurde Isolde alle resterende energie naar haar vissenstaart. Ze sloeg wild met haar vinnen en probeerde tegen de kracht van de wachters in te zwemmen. Net toen ze dacht dat ze het op moest geven, verscheen er een heldere schittering in de duisternis. Het was de saffier! Het leek bijna te glimlachen naar Isolde, alsof het haar aanspoorde om door te gaan. Met een laatste krachtsinspanning reikte Isolde naar de saffier en deed een greep naar de edelsteen. Haar ademhaling werd onregelmatig en het tintelende gevoel in haar hals was teruggekomen. Ze werd benauwd. Ze kreeg geen adem. Van schrik liet ze een kleine hoeveelheid zuurstof ontsnappen. Enkele luchtbellen zochten een weg naar boven. Zo hard als ze kon, zwom ze richting het wateroppervlak boven haar. Ze was te langzaam, dit haalde ze nooit. Haar longen brandden en schreeuwden om zuurstof. Weer ontsnapten er enkele luchtbellen. Met een tintelend gevoel in haar onderlichaam verdween ook haar staart, die haar nog enige snelheid had gegeven. Nog een paar meter en dan was ze er. Wild sloeg ze met haar armen om zich heen en uit alle macht schopte Isolde met haar benen om naar boven te komen. Het was buiten bereik. Met een laatste kreun perste ze onbedoeld haar laatste restje adem uit en werd alles zwart.

Langzaam opende ze haar ogen. Het was donker en voor een moment had ze geen idee waar ze was. Ze hoestte en gretig zoog ze verse zuurstof naar binnen. Ze knipperde een paar keer om het waas voor haar ogen kwijt te raken. Elke keer dat ze knipperde, werden haar zintuigen scherper en haar zicht helderder. Ze lag op het strand op de bodem van de grot. Meteen kwam de duisternis weer terug vanuit haar ooghoeken en dreigde haar weer mee te sleuren. Ze kreunde en dwong zichzelf om haar ogen te openen.

Toen ze zich omdraaide, keek ze recht in twee diepzwarte ogen. Het beeld was nog wazig, maar ze zag hoe de gelaatstrekken van de vrouw voor haar voortdurend veranderden, als een vloeibare spiegel waarin verschillende gezichten en emoties weerspiegelden. Haar huid was bedekt met glanzende, iriserende schubben die in het licht braken in alle kleuren van de regenboog. Een warme glimlach speelde om de lippen van de zeemeerminvrouw, ook al was het onmogelijk om haar vaste trekken te onderscheiden. ‘Als Godin van het lot, mag je het soms best een handje helpen, nietwaar?’ zei ze met een knipoog.

Isolde week haar lippen van elkaar, maar er kwam geen geluid uit haar mond. Ze schraapte haar keel. ‘Ben jij Parcae?’ vroeg ze met raspende stem.

De vrouw knikte. ‘Bedankt voor het terugbrengen van de saffier. Je hebt bewezen dat je

moedig en vastberaden bent, zelfs op de meest duistere momenten.'

Isolde kon het nauwelijks bevatten. Het was haar gelukt! 'En nu?' vroeg ze. 'Wat gebeurt er nu?'

Parcae glimlachte opnieuw. Lieflijk, bijna moederlijk. 'Onthoud altijd wat je hier hebt geleerd en laat je licht schijnen in de aardse wereld.'

De lucht om haar heen begon te vibreren, terwijl een diep, zoemend geluid de ruimte vulde en de laatste woorden van Parcae verdrong. De zoemtoon begon te golven als een echo die steeds sterker werd en met een schok werd haar lichaam naar beneden getrokken.

De afgrond leek bodemloos en haar val eindeloos. Soms flitsten er oranje en paarse lichtschichten door de duisternis. Langzaam vervaagde de trillende bastoon tot volledige stilte, die bijna ondraaglijk was. Een gevoel van rust overmande haar en een vreemde warmte vulde haar wezen. Het was haar gelukt.

Hoofdstuk 5

Isolde knipperde met haar ogen. Haar ogen moesten wennen aan het schemerlicht van de ruimte waar ze zich bevond. Voorzichtig snoof ze de lucht op. De voor haar zo bekende zoete geur van vers stro drong haar neus binnen. Ze was in de stal van hun paard terecht gekomen. ‘Hatsjie!’

Isolde wreef met haar hand over haar neus. Ze drukte zich wat omhoog. Ze was voorover in de grote stapel stro geland. Het stro kriebelde in haar neus, waardoor ze nog een keer moest niezen.

Ze draaide zich om en krabbelde overeind. Een smalle streep goudgeel zonlicht scheen door een houten deur de ruimte binnen en viel precies over haar heen.

Ze had haar kleding aan en haar lange haren waren weer droog, alsof er niets gebeurd was. Had ze het dan misschien toch gedroomd? Het had zo echt geleken.

BAM! Een enorme knal schrok haar op uit haar gedachten. Zeger schopte met zijn enorme hoeven tegen de houten achterwand van de ruimte aan. Zijn neusvleugels stonden wijd open en zijn oren lagen plat in zijn nek.

Ze aaide over de witte bles op zijn neus en hij kalmeerde als vanzelf. Het was echt het mooiste en liefste paard, dat ze ooit gezien had. Haar paard. Zijn vacht was bruin wit gemêleerd en over de kam van zijn nek hingen dikke, gitzwarte manen. Zijn gigantische hoeven waren zwaar versierd met lange flossen zwarte beharing.

Met een klein kusje op zijn neus zei ze hem gedag.

Ze stak het binnenterrein van de boerderij over, zigzagde tussen de kippen door en stapte het kleine houten huisje binnen. De warmte van het vuur en de geur van de stoofpot die haar moeder al aan het bereiden was, voelden vertrouwd. Ze liep in een rechte lijn op haar moeder af en omhelsde haar van achteren. Haar hoofd rustte op de rug van haar moeder.

‘Welkom terug meisje,’ fluisterde deze, net hard genoeg dat Isolde het kon horen. Haar moeders stem had licht getrild. Geen droom dus. Astrea was echt gebeurd.

Lang had ze niet kunnen genieten van haar terugkomst. Zowel haar vader Geraerd als haar zus Gertruid waren ziek geworden. Gertruid was er een stuk slechter aan toe dan haar vader.

Moeder had thee gezet van brandnetel, omdat Sarah had gezegd dat het zou helpen. Zijzelf was nog niet helemaal overtuigd van de kennis die de jonge vrouw -die haar lichaam gebruikte als zij zelf in Astrea was- aan haar moeder had overgedragen. ‘De thee rook een beetje naar vers gekapt gras of wilde kruiden. Ze pakte de warme drank aan van haar moeder en zette de beker aan de lippen van Gertruid. Voorzichtig goot ze wat van de vloeistof in haar mond. Het meeste liep langs haar wangen naar beneden, maar het lukte Gertruid om nippend wat thee binnen te krijgen.

‘Is vader weg?’ vroeg haar moeder Aleydis.

Haar jongste zusje Ameline stond in de deuropening en knikte. ‘Hij gaat nu de stal in,’ zei

ze met haar zeven jaar heel wijs.

Isolde staarde naar het smeersel in het bakje voor haar en roerde de houten lepel erdoor. Sarahs zelfgemaakte knoflookpuree met gekneusde salieblad. ‘Dit gaat hij toch ruiken?’ Ze trok haar neus op bij de penetrante geur.

‘Smeer het er nou maar op. Sarah zegt dat het helpt.’ Aleydis schoof de rok van Gertruid wat omhoog, waardoor een etterende wond zichtbaar werd.

‘Waartegen?’ vroeg Isolde. Ze gruwelde bij de aanblik van het ontblote been van haar zus. ‘De Zwarte Dood.’

‘De wat?’ Direct gingen haar gedachten terug naar de Nachtschaduw in Astrea. Waren zij haar gevolgd naar het aardse rijk?

‘Sarah noemt het “de Pest”. Ze zegt dat het een infectie is.’

‘Een wat?’

‘Ontstekingen, in dit geval met pus, zwellingen, open wonden en koorts.’

Isolde knikte, kijkend naar de misselijkmakende wond.

‘Er gaan veel mensen dood aan deze ziekte.’ Ze was bij elk woord zachter gaan praten.

Met haar vinger schraapte ze wat van Sarahs zelfgemaakte crème uit het kommetje.

‘Niet met je vinger!’ siste Aleydis. Ze greep haar stevig bij haar onderarm en met het blad van een weegbree schraapte ze het mengsel van Isoldes vinger. Vervolgens legde ze het blad met het goedje op de open wond.

‘Het is besmettelijk zegt ze. Als je het aanraakt, dan krijg jij het ook.’

Gertruid kreunde bij de lichte aanraking. Ze kromp helemaal ineen toen haar moeder een stoffen lap om haar heen wikkelde waardoor de geur direct afnam.

Niet lang daarna kwam Geraerd binnenstuiven. ‘We brengen haar morgenvroeg naar de watermolen om beter te worden.’

Het oprichten van een hospitaal in de watermolen was een goed idee geweest, maar de uitwerking ervan liet nogal wat te wensen over had Isolde begrepen. Daarnaast werd het een stuk moeilijker om Sarahs modernere geneeskunde op haar zus toe te passen als ze daar lag. ‘Maar we kunnen hier toch beter voor haar zorgen? Is ze bij ons niet in de beste handen?’ vroeg Isolde daarom.

Geïrriteerd draaide haar vader haar kant op. ‘Ik duld geen tegenspraak van jou, jongedame. De watermolen. Morgenvroeg.’

Isolde liet het van zich afglijden. Ze wist hoe hij over haar dacht. Zolang zij niet geloofde in de Heer, geloofde haar vader niet in haar. Dat hij al meerdere malen heel duidelijk laten weten.

Isolde zat samen met haar moeder op de bok van de wagen die Zeger voort trok. De kleine Ameline zat tussen hen in. Het meisje was zo onder de indruk dat ze in stilte gehuld richting Doronburc reden. Gertruid lag in doeken gewikkeld achterin de wagen. Haar vader lag naast haar met zijn arm om haar heen geslagen. Het leek alsof hij in slaap was gevallen.

‘Wil je er over praten?’ vroeg haar moeder uit het niets.

‘Waarover?’

‘Waar je geweest bent misschien?’ Haar moeder had haar stem gedempt tot een net hoorbaar niveau.

‘Nee, nog niet.’

Ze knikte zichtbaar teleurgesteld. ‘Ik was zo bang om je te verliezen,’ fluisterde ze. Haar ogen vulden zich met tranen.

Isolde slikte. ‘Dat snap ik.’

‘Je lag daar maar. Je hart klopte nog, maar je bewoog niet meer.’

‘Dat was alleen maar mijn lichaam.’

Haar moeder knikte. ‘Maar dat wist ik toen niet. En ik had verwacht dat de wisseling meteen plaats zou vinden, maar je bewoog niet meer. Ik dacht dat het was mislukt.’

‘Wat heb je toen gedaan?’

‘Ik raakte in paniek. Ik wist niet wat ik moest doen, maar denk maar niet dat het fijn is om je dochter voor dood achter te moeten laten in een kille kelder.’ Haar gezicht verried dat ze het beeld nog steeds voor zich zag.

‘Heb je me daar gewoon laten liggen?’

‘Wat moest ik dan?’ vroeg ze schouderophalend. ‘Daar was je veilig... tenminste dat dacht ik.’

Verbaasd keek Isolde op. ‘Want?’

De kleine Ameline keek gefascineerd van haar zus naar haar moeder en terug. Ze luisterde aandachtig, maar zei niets.

‘Via via hoorde ik dat Vader Johannes op zoek was naar een ruimte om zijn vermeende heksenjacht uit te breiden. Hij wilde een martelkamer en had zijn oog laten vallen op de kerker van de burcht.’

‘En dat vond de landheer goed?’

‘Hij schijnt geen voet meer in de kelders gezet te hebben sinds hij de edelvrouwe daar dood heeft aangetroffen. Heer Thiederic mag dan een dominante en strenge landheer zijn, maar hij mist zijn vrouw nog elke dag. Daarbij geloof ik niet dat onze priester heel eerlijk tegen hem verteld heeft, wat zijn plannetjes precies zijn. Hij is er ook direct ingetrokken. Daarom kon ik je daar niet meer laten liggen. Ik heb je diezelfde nacht nog weggehaald.’

‘En toen heb je me in de stal gelegd? En vader dan?’ Isolde bleef zacht praten en keek bezorgd over haar schouder naar achteren. Ze wist niet goed wat haar vader wel en niet kon horen.

Haar moeder schudde haar hoofd. ‘Dat was eergisteren pas. Je vader was toen al niet fit en kwam zijn bed amper uit.’

‘Gisteravond liep hij anders regelrecht de stal in.’

Haar moeder knikte. ‘Ja dat klopt. Ik denk dat hij het gewoon niet aan kon zien dat zijn dochter zo ziek was.’ Voor de verandering had ze het woordje “favoriete” eens weggelaten. Het was er ook niet het moment voor om die discussie op te laten laaien. Ze wisten beiden hoe het zat.

‘Dat was best een groot risico om te nemen. En Gertruid dan? Die is toch pas gisteren ziek geworden?’

‘Heb jij je zus ooit in de buurt van Zeger gezien?’

Isolde schudde haar hoofd. ‘Nee, maar ze had alleen de deur maar hoeven openen en ze zou door het lint gegaan zijn.’

‘Ja, maar ontmaskerd worden door Vader Johannes was een groter risico. Dan waren we nu allemaal dood geweest.’ Ze kuchte. ‘Later die dag hoorde ik Zeger tegen zijn staldeur aan trappen. Er moest iets gebeurd zijn. Toen ik het meisje in de schuur zag wist ik direct dat jij het niet was. Het was jouw lichaam, maar de blik in de ogen was anders. Angstig ook. Hoe kan het ook anders? Dat kind wist niet wat haar overkwam. Zomaar in een andere wereld gesmeten.’

‘Hoe kan er in die korte tijd zoveel gebeurd zijn?’

‘In vijf dagen kan er veel gebeuren meisje.’

Vijf dagen? Er was geen dag en nacht in Astrea, maar ze had niet het gevoel dat ze zo lang daar geweest was. Isolde liet de woorden in verdere stilte op zich inwerken en liet zich meevoeren op de schokkende bewegingen van de houten kar.

Op het afgelegen terrein van de watermolen brandden verschillende vuren. Isolde snoof de lucht diep in. Het rook naar rozemarijn. Het kruid was op de vuren gegooid om de lucht te reinigen; om andere geuren te verbloemen.

Aan een boom op de binnenplaats hing het naakte lichaam van een vrouw. De restanten van wat ooit een prachtige vrouw geweest moest zijn. Geschokt deinsde Isolde achteruit. De handen van de vrouw waren boven het hoofd vastgebonden en het hoofd van de vrouw was kaalgeschoren. Haar lichaam was zwart van het geronnen bloed en op andere plekken misten stukken vlees en ontbraken lappen huid. Aan één hand miste de vrouw een hele vinger. Op de grond was een donkere, kleverige vlek ontstaan. Om haar nek hing een houten bord met woord HEKS erop geschreven.

‘Loop door, dat wicht heeft haar verdiende loon gehad.’ De zware stem van haar vader denderde door de gespannen lucht, opgevolgd door een zware hoestaanval.

Isolde wendde haar hoofd af en liet haar adem uit haar longen ontsnappen.

Alsof het op het buitenterrein nog niet genoeg stonk, rolde de geur van dood en verderf als een golf over haar heen op het moment dat ze over de drempel de molen binnen stapte. Het was er benauwd en klam. Alle zuurstof leek uit de ruimte gezogen te zijn. Ze onderdrukte haar impuls om te kokhalzen.

De schemerige ruimte die ze zojuist binnengestapt was, lag vol met zieke mensen. Het was niet groot. Een veertigtal mensen lag in vier rijen verdeeld over de ruimte. Een zaalmeid kwam met grote passen hun kant opgelopen. ‘Alweer eentje?’ vroeg ze, toen haar oog op Geraerd en Gertruid achter hen viel. Hij droeg haar zus in zijn armen. Het kostte hem zichtbaar veel kracht om haar te dragen.

‘Hoe ziek is ze?’ vroeg de zaalhulp.

‘Heel ziek,’ antwoordde Aleydis.

De vrouw zuchtte diep. ‘Ja, dat zeggen ze allemaal.’ Gefrustreerd veegde ze met haar voet een zwarte kat opzij. De kat had drie witte spikkeltjes aan het begin van zijn staart. Wat een schatje. Het jonge katje miauwde geïrriteerd en verstopte zich toen onder een van de bedden. Vanachter de poot van het bed hield het beestje hen nauwlettend in de gaten.

‘Heeft u zelf al iets geprobeerd?’

‘Brandnetelthee, maar dat helpt haar niet,’ zei Isolde. Het gebruik van de crème die Sarah had gemaakt liet ze maar even achterwege.

‘Leg haar daar dan maar neer. De zieken liggen van bijna niet ziek tot op sterven na dood,’ zei de vrouw.

Geraerd droeg haar naar een bed in de derde rij en de vrouw knoopte een rode lap om de spijlen van het bed. De bedden waren ingedeeld op kleur. De achterste bedden hadden een zwart lint. In de rij waarin haar zus lag waren de bedden voorzien van een rode lap en de rij daarvoor had okerkleurige doeken om de bedspijlen. Haar vader hoestte en met een donkergroene doek van een van de voorste bedden veegde hij een klodder speeksel van zijn kin.

Hoofdstuk 6

Hoe Vader Johannes de volgende dag zo snel op de stoep stond wist ze niet. Haar vader was in de nacht een stuk zieker geworden en haar moeder had hem willen helpen, maar zijn sterke katholieke geloof had hem daarvan af gehouden. De jonge misdienaar Gilbertus sjokte achter de priester aan naar binnen en groette hen met een klein knikje.

‘Geraerd ligt hier op het bed.’ Aleydis wees in de richting van het meest rechtse bed.

In het voorbij lopen prevelde Vader Johannes een gebed met een opzichtig duidelijke boodschap. ‘Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.’

Isoldes kleine zus Ameline verschool zich achter haar moeders rug en trok de rokken van Aleydis beschermend om zich heen.

In het bed kreunde Geraerd en trok met zijn been. Hij ademde zwaar en zweetparels stonden op zijn voorhoofd.

Ongemakkelijk keek Isolde toe hoe de priester zijn blik over haar vaders lichaam liet gaan. Zijn bleke huid. De grote etterende wonden op zijn armen en benen. De bebloede, etterende builen op zijn romp. De donkere verkleuringen van zijn vingertoppen.

Vader Johannes pakte haar vaders hand en klopte bemoedigend op de rug daarvan. Zowel haar moeder als zij repten met geen woord over de besmettelijkheid van de ziekte. Gilbertus bleef op een afstandje staan en keek toe. Verstandig.

Isolde had niet het idee dat haar vader veel meekreeg van de bezoekers.

‘Ik zal voor je bidden Geraerd.’ De priester haalde met één hand de rozenkrans van zijn nek, terwijl hij met de andere haar vaders hand vast bleef houden. ‘Hemelse Vader, kijk in Uw grenzeloze mededogen naar Uw kinderen die ziek zijn. Mogen ze voelen dat Uw aanwezigheid altijd dichtbij is, hen wiegend in armen van liefde en barmhartigheid. Zoals een herder zijn kudde naar kalme wateren leidt, leid hen die ziek zijn naar Uw oase van vrede en genezing...’ Vader Johannes had zijn ogen gesloten en dreunde vers na vers op.

Isolde schudde haar hoofd. Dit ging haar vader niet helpen. Ergens troost in vinden was één ding, maar ervan overtuigd zijn dat een God je zou genezen was een heel ander verhaal.

‘... Moge Uw liefde het baken zijn dat hun weg verlicht en hen door de onzekerheid naar Uw goddelijke omhelzing leidt. Amen.’

Gilbertus had blijkbaar haar ongenoegen opgemerkt, want hij keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Dat kruidenmengsel van jou, dat zou toch moeten werken?’ fluisterde hij. ‘Waarom zou ik naar jou toe komen als ik ziek word, als dat spul toch niet helpt?’

Isolde was even uit het veld geslagen. Wat had Sarah in godsnaam aan de tengere geestelijke verteld? Wat wist hij? Bleef hij daarom op veilige afstand staan? Wist hij dat de

Zwarte Dood besmettelijk was? 'Soms... soms heeft het even tijd nodig,' stamelde ze.

Gilbertus bromde vol ongenoegen.

Het werd onderbroken door een raspend geluid dat ze niet herkende als dat van haar vader. Snakkend hapte de fragiele man naar adem. Levenslucht die niet leek te komen. Er was niets meer over van de robuuste boer die hij tot een paar dagen geleden nog was. Zijn ogen sperden zich wijd open. Op de tast greep hij naar zijn linnen zakdoek en rochelend spuugde hij een grote hoeveelheid bloed in de zakdoek. Waarna hij de zuurstof dankbaar naar binnen zoog.

'Gaat het vader?' vroeg de kleine Ameline die vanuit ons bed op een afstandje had zitten kijken. Ze zat op haar knietjes en had het strooien kussen tegen haar buik gedrukt.

Haar vader opende zijn mond om antwoord te geven, maar hij had de kracht niet. Traag schudde hij zijn hoofd. Hij zonk verder en verder weg, liet de koorts hem meenemen. Nadat hij zijn ogen sloot, ging zijn borstkas nog een keer op en neer en viel stil.

Isolde kwam aan in de haven en kokhalsde bij de lucht van rotte vis die van de afslag kwam. Aan die geur zou ze nooit wennen. Haar blik gleed over de haven, waar ze Alwin al van verre op zijn aak ontdekte. Haar hart miste een slag. Zodra ze hem zag, ontstond er een warme gloed in haar buik, zoals altijd wanneer ze hem ontmoette. Deze jongen zou wel eens de liefde van haar leven kunnen zijn. Met hem wilde ze oud worden.

Toen Alwin haar opmerkte, brak er een brede glimlach door op zijn gezicht, alsof de zon door de grauwe havenlucht heen brak. Hij zwaaide enthousiast. Instinctief hief ze haar hand op om terug te zwaaien.

Haar hart klopte sneller toen ze het laatste stukje naar hem toe rende. Zodra ze dichtbij was, vloog ze hem om de hals, haar armen stevig om zijn nek. Het gejoel en gefluit van de scheepsjongens op de achtergrond drong pijnlijk tot haar door. Ze drukte haar lippen op die van Alwin waardoor het leek alsof de wereld om hen heen verdween.

Nadat ze hem losliet lachte Alwin. 'Ga naar huis jongens en laat mij en mijn meisje alleen,' zei hij tegen zijn scheepsjongens.

'Mijn meisje', had hij gezegd. De warme gloed verspreidde zich verder door haar lijf. Ze voelde hoe de spanning in haar lijf wegebde.

De scheepsjongens groetten hen en sprongen van de aak op de kade.

'Ik moet je iets zeggen,' begon ze zacht, en haar stem trilde een beetje. 'Vader is dood.'

Alwin keek haar aan met bezorgde ogen. 'Hè? Die rotziekte?'

Isolde knikte, tranen prikten achter haar ogen. 'Hij komt nooit meer terug.' Het mocht dan een chagrijnige, gelovige patjaker zijn, het was wel haar vader.

Alwin boog zijn hoofd. 'God moge zijn ziel genadig zijn,' fluisterde hij, en sloeg kort een kruis. Zijn gelaatsuitdrukking was ernstig, maar hij drukte een tedere kus op haar voorhoofd.

Na hun tedere begroeting trok Alwin haar aan de hand mee, weg van de bedrijvigheid van de haven. 'Laten we een stukje verder lopen,' stelde hij voor.

Ze wandelden over de kade en vonden een stil plekje onder een paar treurwilgen, waar de

geluiden van de haven op de achtergrond verdwenen. Alwin liet zich tegen een van de bomen zakken en trok Isolde naast hem. De zon wierp lange schaduwen op de grond en het water kabbelde rustig tegen de oever.

‘Wat zie jij voor je, als je aan de toekomst denkt?’ vroeg Alwin, zijn blik vast op haar gericht.

Isolde dacht na. ‘Ik droom van een eigen huisje,’ zei ze zacht. ‘Met een tuin vol bloemen en groenten. Een plek waar we samen kunnen zijn.’ Ze glimlachte bij de gedachte aan een gezamenlijk leven. ‘En misschien kinderen... kleine Alwins en Isoldes die rondspringen.’

Alwin lachte, maar er schulde ook ernst in zijn stem. ‘Dat zou prachtig zijn,’ zei hij. ‘Maar hoe gaan we dat doen? Je weet hoe vaak ik van huis ben.’

‘Ik weet het,’ gaf ze toe. De kriebels in haar buik maakten plaats voor een zekere bezorgdheid. ‘Maar ik kan wel een paar kinderen opvoeden.’

‘Ja, dat klopt,’ zei hij. ‘Maar als we het samen doen, als we elkaar steunen, dan kunnen we helemaal alles aan. Ik wil voor je zorgen, Isolde. Voor jou en onze kinderen. En ik zal altijd terugkomen.’

Hij sloeg een arm om haar heen en ze leunde tegen hem aan. Minutenlang staarden ze zwijgend over de rivier.

Ze draaide haar hoofd naar hem om, kustte hem en stond op. ‘Ik ga naar het plein. Volgens mij is er weer een terechtstelling.’

Alwin volgde haar voorbeeld en stond ook op. ‘En jij wil dat zien?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Het is te walgelijk voor woorden, maar ik wil weten wat er gebeurt.’

‘Ja, die hekserij is inderdaad walgelijk. Goed dat Vader Johannes zich daar zo tegen inzet.’

Isolde hield wijselijk haar mond. Dit was het enige dat tussen hen instond. Hun verschil in mening over wat heksen zijn en wat heksen doen. Ze slikte de woorden in die ze eigenlijk wilde zeggen en vroeg of hij mee wilde gaan.

‘Nee. Te druk.’ Hij haalde verontschuldigend zijn schouders op.

Isolde stond stil in de menigte, omgeven door een massa mensen die slechts uit waren op sensatie en wraak. Haar moeder stond naast haar met haar armen om haar jongere zusje Ameline geslagen die met haar rug tegen haar moeder aanleunde. Het plein voelde verstikkend aan, een beklemmende ruimte gevuld met de geur van modder, rook en de zware ademhaling van de toeschouwers om haar heen. Haar hart bonkte in haar keel, en ze werd misselijk bij de gedachte aan wat er ging gebeuren. Het korte moment van vreugde dat Alwin haar gegeven had, was als sneeuw voor de zon verdwenen. Was ze maar bij hem gebleven.

Op het houten platform voor haar stond Vader Johannes. Zijn donkere ogen flitsten over het volk, zijn gezicht strak van heilige overtuiging.

Naast hem brandde een vuur waaruit een brandijzer stak. Het stempel al roodgloeiend. Ze had hem ooit tegen haar vader horen vertellen dat dit zijn favoriet was. Na de brandstapel wel te verstaan. Het sissen van de huid, de geur van verband vlees en het schreeuwen van de heksen die de ondraaglijke pijnen ondergingen. Ze rilde bij de sadistische lach die op zijn gezicht was verschenen.

Naast hem zat de veroordeelde vrouw, geknield. Haar ogen verborgen achter een donkere lap stof. Isolde kende haar niet, maar het was duidelijk dat de vrouw niet veel ouder dan zijzelf was. De lompen om haar lichaam hingen zwaar door de regen van de afgelopen dagen en zaten onder de donkere vlekken. Bloed waarschijnlijk. Haar bleke gezicht was besmeurd met modder, bloed en tranen. Isolde probeerde haar blik af te wenden, maar ze kon het niet. De spanning was ondraaglijk, en elke vezel in haar lichaam wilde vluchten.

De stem van Vader Johannes klonk hard en meedogenloos over het plein. 'Deze vrouw heeft zich overgegeven aan de duivel!' riep hij. 'Maar zij is niet alleen! Er zijn meer heksen in ons midden, en zij verbergt hun namen. Ik eis de waarheid! Wij eisen de waarheid. De Heer eist de waarheid.'

Het plein was zo stil dat elk woord van de priester leek te galmen. De opwinding om haar heen was voelbaar, de bloeddorst, de sensatiebelustheid.

'Brandmerk haar!' klonk het uit de mensenmassa.

'Ketter! Heiligschenner!' viel een ander bij.

Vader Johannes hief een hand op en de meute viel stil. 'Aanschouw een van de demonen van Doronburc.' Hij sprak zonder stemverheffing dit keer, waardoor de aanwezigen stil bleven om hem te verstaan. De priester pakte het brandijzer uit het brandende vuur naast hem en het gejoel in de menigte laaide weer op.

'Godslasteraar!' gilte de vrouw naast hen.

'Doe iets moeder,' fluisterde Isolde met haar hoofd naar haar moeder toegedraaid.

'Dat kan nu niet, dat valt op,' fluisterde Aleydis terug.

Isolde gromde zacht van frustratie.

Vader Johannes was intussen achter de vrouw gaan staan en drukte het brandijzer krachtig op de naakte huid tussen de schouderbladen van de jonge vrouw.

Een dierlijke schreeuw galmde over het plein.

Grijnzend keek de priester het publiek in. De roodgloeiende stempel rookte nog na door de huidresten die eraan vastgekleefd waren, waarna hij hem achteloos terug in het vuur gooide. 'Alleen de naam van een medeheks zal je sparen.'

De vrouw rechtte haar rug. 'Ik ken niemand anders.'

'Ik geef je nog één kans. Als je me nu een naam geeft laat ik je gaan.'

De vrouw schudde haar hoofd. 'Nee,' zei ze langzaam, maar duidelijk.'

Vader Johannes knielde bij de vrouw neer en fluisterende iets in haar oor. Isolde kon niet horen wat hij zei, maar de vrouw begon hevig te rillen. Ze keek op, haar ogen vol tranen, en hapte naar adem alsof de woorden die ze ging spreken haar verstikten. De schorre stem van de arme vrouw brak de spanning en zei: 'Beatrijs... wasvrouw Beatrijs is een heks!'

Isolde's hart sloeg over. Ze kende de vrouw niet persoonlijk, maar ze had haar vaak genoeg aan de rivier gezien. Ze groette haar altijd.

De menigte begon te mompelen, steeds harder. Ze werden onrustig. Alsof ze ieder moment zelf het heft in eigen handen konden nemen.

Ken jij Beatrijs vroeg ze stilzwijgend aan haar moeder, die bijna onopgemerkt knikte.

Vader Johannes stond weer op, zijn triomfantelijke blik gericht op de menigte. ‘Zelfs in haar laatste adem heeft zij het kwaad blootgelegd,’ sprak hij. ‘De Heer zal over haar ziel oordelen.’

Met een gebaar gaf hij de beul het sein. Isoldes maag draaide om toen de bijl omhoog ging, het metaal glinsterde in het grijze licht van de dag. Ze wist wat er zou komen, maar kon haar ogen niet afwenden. Alleen vader Johannes was iemand die eerst moest martelen door ter dood veroordeelden eerst te brandmerken. Wat had hij de vrouw ingefluisterd? Ze zou het waarschijnlijk nooit weten.

De slag kwam snel, een harde klap, en het lichaam van de vrouw zakte in elkaar op het houten platform. De menigte begon te juichen, een geluid dat Isolde nog misselijker maakte. Ze probeerde weg te lopen, maar haar benen leken wel van rubber. Ze moesten de wasvrouw waarschuwen. Ze was dan wel geen lid van hun kring, maar ze was wel een van hen.

Met een tweede gebaar gaf de priester twee stadswachten het teken om Beatrijs op te halen. De twee mannen stoven weg.

Ze was te laat.

Hoofdstuk 7

De koelte van de kelders bood een welkome verademing op deze warme lentedag. Een smalle, donkere gang leidde naar een grotere ruimte met een laag, gebogen plafond. Haar voetstappen echoden luid tussen de gewelven, te luid naar haar zin. Ze was niet zeker of ze alleen was. Voorzichtig draaide ze de hoek om en opende de laatste zware deur, die via een ruwe stenen trap in een spiraal naar de diepere kerkers leidde—een kelder waar ze liever niet kwam. Hier had zich al veel te veel ellende afgespeeld. Het rook er naar aarde, schimmel, en iets anders, iets metaalachtigs dat haar misselijk maakte. In het licht van haar fakkel wierp haar schaduw grillige vormen op de muur van de kale stenen. Een rat schoot voor haar voeten weg, geschrokken door het plotselinge licht.

Waarom deed ze dit? Ze was hier helemaal niet het type voor. Misschien dat er nog iets van Sarahs moed in haar lichaam achtergebleven was of zo. Ze wilde zien wat voor martelkamer Vader Johannes gemaakt had. Het was dom, het was impulsief, maar ze wilde zoveel mogelijk informatie vergaren om de heksenkring van haar moeder te helpen.

In het schemerige licht van de kerkers kwamen de gruwelijke details van martelwerktuigen in zicht. Aan de muur hing een verzameling roestige ijzeren tangen, waarvan de uiteinden versleten waren door jarenlang gebruik. Een paar scherpe haken bungelden angstaanjagend aan kettingen, klaar om vlees in stukken te scheuren.

In het midden van de ruimte stond een houten stoel en aan de gewelven boven haar hingen twee katrollen met touwen eraan. Op de grond eronder waren donkere vlekken ontstaan.

Terwijl ze de martelkelder in zich opnam, trilden haar handen oncontroleerbaar. Haar blik flitste rusteloos door de ruimte. Over de stenen waar het pentagram ingekerfd was, lag een donker kleed. Ze wist dat ze hier niet lang kon blijven, maar nog voordat ze zich kon omdraaien, hoorde ze het geluid van naderende voetstappen. Geklepper van sandalen op de stenen trap. Vader Johannes. Haar hart sloeg over van schrik, en instinctief dook ze weg in een donkere nis, hopend dat hij haar niet zou opmerken.

Ze hoorde nog een tweede paar voetstappen, lichter dan die van de priester. Een diepe stem mompelde iets onverstaanbaars. Isolde probeerde zich nog dieper in de nis te verbergen.

Haar fakkel! Ze was vergeten de toorts te doven. Het was te laat, er was nu geen tijd meer voor. Het flakkerende licht leek plotseling zo fel, alsof het haar aanwezigheid verried. De priester zou haar zeker weten vinden.

Vader Johannes verscheen in datzelfde licht, zijn strenge blik gefocust op de vrouw die hij ruw voor zich uit duwde. Hij leek het licht niet eens op te merken. De vrouw strompelde naar voren en werd met brute kracht op een houten stoel gedwongen. De versleten jurk van jute om haar stevige postuur verried een arme afkomst. Het was een vrouw van middelbare leeftijd en haar grijzende haren hingen in lange slierten langs haar gezicht. Was dit Beatrijs? Haar hoofd hield ze in een pijnlijke, geforceerde houding vanwege de kettervork die strak om haar nek zat. Het ijzeren instrument, met scherpe vorktanden aan beide uiteinden, drukte

meedogenloos in haar borstbeen en kin. Een verse bloeddruppel sijpelde vanaf haar kin naar beneden. Een leren riem om haar nek hield het geheel op zijn plek.

Vader Johannes zette zijn eigen toorts in de houder naast degene die zij er even daarvoor ingezet had. Ze hield haar adem in. Dit was het moment dat ze ontdekt zou worden. Zij was de volgende die hetzelfde lot zou ondergaan als deze vrouw.

Tot haar opluchting draaide de priester zich terug naar de vermeende heks, zonder haar of haar fakkel op te merken.

Voorzichtig durfde ze haar ingehouden adem los te laten.

Met een kille vastberadenheid pakte hij een set duimschroeven van de houten tafel. Het roestige metaal gleed knarsend over de tafel terwijl hij de schroeven oppakte en naar de vrouw liep. Zonder aarzeling greep hij haar hand en plaatste haar duim tussen de metalen platen. Haar hand trilde even, maar ze bood geen verzet.

Langzaam draaide hij aan de schroef, het metaal sneed in het vlees en de eerste druppels bloed sijpelden langs haar duim. De spanning werd steeds groter naarmate de schroef dieper in haar vlees boorde, maar de vrouw bleef stil. Haar gezicht vertrok van pijn, haar knokkels werden wit van de inspanning om geen geluid te maken, maar geen enkele kreun of zucht ontsnapte haar lippen.

Vader Johannes' ogen vernauwden zich tot minuscule spleetjes. 'Wanneer heb je je ziel verkocht aan de duivel?' riep hij.

De vrouw antwoordde niet.

Hij draaide de schroeven nog strakker aan, tot het leek alsof het metaal haar bot zou breken. De duim van de vrouw begon te verkleuren, maar nog steeds zweeg ze. Haar ogen waren naar de grond gericht, maar haar zwijgen was een stille daad van verzet, een laatste kracht die ze zichzelf toestond te behouden te midden van deze helse beproeving.

'Wie niet luisteren wil, moet maar voelen! Namen...' tierde Vader Johannes terwijl hij de marteltuigen losliet en in haar zichtveld ging staan. Zijn handen demonstratief in zijn zij en zijn dikke buik naar voren geduwd. Bij elke in- en uitademing bewoog zijn buik heftig op en neer door zijn zware ademhaling. Zijn gezicht was rood aangelopen van inspanning en woede. 'Dat is het enige wat je hoeft te doen. Mij de namen te geven van alle andere heksen die deelnemen aan die duivelse ceremonieën. Dan ben je overal vanaf.'

De vrouw schudde lachend haar hoofd.

De spanning in Isoldes lichaam was om te snijden. Ze durfde niet te bewegen, uit angst dat elke kleine beweging haar zou verraden.

Briesend beende Vader Johannes terug naar de tafel en griste er een tang van af. Zonder iets te zeggen liep de priester naar de vrouw toe en klemde de teennagel van haar grote teen tussen de bek van de tang. Met een ruk trok hij de tang naar achteren. De complete nagel werd uit haar teen getrokken. Bloed drupte op de vloer. 'Laatste kans om te praten,' siste de priester.

De vrouw beet op haar tanden en reageerde amper.

Stuk voor stuk werden de andere nagels hardhandig door hem verwijderd. Een sadistisch

bevredigende glimlach gleed over zijn lippen. ‘Als je nu héél slim bent, geef je me de naam van degene die jullie zootje aanstuurt.’

Het had niet het gewenste resultaat. De vrouw was gaan schreeuwen. Als een bezetene gaan schreeuwen. Vastberaden zette hij de tang aan het bovenste kootje van een teen en trok in één beweging de teen van haar voet.

Het schreeuwen hield even abrupt op als dat het begonnen was. Haar mond bewoog nog, maar haar stem was gebroken en raspend. Ze prevelde iets. Een naam.

‘Wat zeg je? Ik kan je niet zo goed horen.’

‘Al... alis,’ klonk het raspend.

‘Praat!’ schreeuwde Vader Johannes ongeduldig.

‘Aleydis!’ riep de vrouw. ‘Daar heb je je naam. Aleydis!’

Isolde onderdrukte een kreun toen de naam van haar moeder door de kelder galmde. Angst greep haar bij de keel en ze had het idee dat ze flauw ging vallen. Ze kreeg geen lucht. Ze moest haar waarschuwen. Ze moest naar huis, maar ze kon niet weg. De gedachte aan haar moeder in gevaar, raakte haar als een fysieke klap.

Ze wist dat ze snel moest handelen, maar ze kon niet riskeren ontdekt te worden. Vader Johannes was te dichtbij, en de kelder was te klein om te ontsnappen zonder gezien te worden.

Terwijl ze haar opties overwoog trok Vader Johannes een mes onder zijn pij vandaan. De glanzende, scherpe rand ving het licht van de fakkels in de kelder. Met een krachtige uithaal, stak hij de vrouw recht in haar hart. Het scherpe metaal sneed door haar borstkas.

Haar ogen verwijdden zich van pijn en verbijstering. Het lichaam van de vrouw zakte slap in elkaar, bloed sijpelde langzaam uit de wond en kleurde de stenen vloer rood. Over de al donkere vlek op de grond.

Vader Johannes keek nog een keer naar de vrouw en draaide zich om. Hij haastte zich de kelder uit en het geklepper van zijn sandalen stierf weg.

Verstijfd van schrik bleef Isolde in de nis staan. De geur van ijzer drong haar neus binnen. Ze durfde zich niet te bewegen. Nog niet. Vanuit de nis staaarde ze naar het levenloze lichaam van de vrouw. Een mix van angst en gerechtigheid maakte zich van haar meester. Ergens begreep ze dat iemand brak door de pijn, maar dit mens had haar moeder verraden. En hoewel Isolde de vreselijke manier waarop dit was gebeurd niet goedkeurde, voelde ze een vreemd soort verlossing.

Eenmaal ze zeker wist dat Vader Johannes verdwenen was en het enige geluid het bonzen van haar eigen hart was, durfde ze langzaam uit haar schuilplaats te komen. Met een laatste blik op het stille lichaam draaide Isolde zich om en begaf zich zo snel mogelijk naar de uitgang van de kelder.

Haar voeten denderden over de hobbelige stenen weg, de wereld om haar heen wazig door de tranen die zich in haar ogen verzamelden. Ze moest naar huis, naar haar moeder. De plotselinge vibratie verraste haar. Niet nu! Ze rende door het weiland. Niet hier! Niet midden

in het weiland. Ze moest eerst haar moeder zien te bereiken. Ze moest volhouden. De bastoon zwol aan. Het geluid dat uit het binnenste van de aarde leek te komen, zweepte haar op. Nog sneller rende ze richting de boerderij. Ze ging het niet halen. De boerderij was te ver weg. Ze kon niet midden op de plaats transformeren. De schuur! Ze moest de schuur zien te halen. Haar hart bonsde in haar borstkas, haar adem kwam in korte, paniekerige stoten. Met een laatste krachtsinspanning smeed ze de deur open en liet zich in het stro vallen. 'Sorry moeder,' prevelde ze. Ze sloot haar ogen en liet zich meevaren op de golven van de diepe bastoon. Haar hele lijf trilde en een traan biggelde over haar wang. Zo veel emoties gingen door haar lijf. Spanning, angst, verdriet. De golven namen in kracht toe en net als bij de eerste keer volgden ze zich steeds sneller op. Het werd licht in haar hoofd en met een korte schok zakte ze in een lange val. Zonder bodem, rondtollend in het totale niets.

Hoofdstuk 8

Isoldes ademhaling haperde kort toen ze haar ogen opende en besepte dat ze opnieuw in de dimensie tussen hemel en aarde stond. Waarom was dit nog een keer gebeurd? Het zou eenmalig zijn dat Sarah haar lichaam zou gebruiken. Waarom was ze hier weer? Iets klopte er niet.

Het kenmerkende landschap om haar heen was zowel prachtig als angstaanjagend: een wirwar van weelderige flora en vreemde, etherische lichten die alles in een mystieke gloed hulden. Voor haar stond de majestueuze boom die ze al eerder had gezien. Ze stapte over een dikke boomwortel die als een ader over de grond liep.

Nog onder de indruk van de imposante boom, werd ze zich bewust van een hoog gegiechel naast haar. ‘Dat is Yggdrasil,’ zei een kinderlijk hoog stemmetje naast haar.

Verbaasd draaide ze zich om en zag tot haar verbijstering een jong meisje staan – haar jongere zelf, niet ouder dan acht jaar. Het meisje had dezelfde levendige ogen en roodbruine haren als Isolde, maar haar gezicht straalde een kinderlijke onschuld uit die Isolde al lang verloren had.

‘Hallo!’ zei het meisje vrolijk. ‘Ik ben jij. Of eigenlijk ben jij mij. Begrijp je?’

Isolde knikte langzaam, nog steeds verbouwereerd. ‘Ik denk het wel,’ mompelde ze, terwijl ze probeerde haar gedachten op een rijtje te krijgen. Moeder! Ze moest haar moeder waarschuwen.

Het meisje lachte weer en huppelde naar de boom. ‘Yggdrasil is de Levensboom,’ zei ze met een wijsheid die ver boven haar leeftijd leek te staan. Ze legde een handje op de massieve stam en keek omhoog naar de reusachtige takken die zich naar de hemel uitstrekten. ‘Yggdrasil verbindt alle werelden. Het is de brug tussen hemel, aarde en alle dimensies daartussen.’

‘Wat betekent dat precies?’ vroeg Isolde, terwijl ze dichterbij kwam. Ze streelde voorzichtig de schors, die warm en levendig aanvoelde, alsof de boom ademde. ‘Kan ik dan ook mijn moeder bereiken, ik moet haar iets vertellen?’

‘Yggdrasil is meer dan een boom,’ legde haar jongere zelf uit alsof ze haar vraag niet gehoord had. ‘Het is een symbool van het leven zelf. De wortels reiken diep in de aarde en verbinden met de onderwereld, terwijl de takken zich uitstrekken naar de hemel en alle werelden daartussen raken. Het is een brug tussen het leven en de dood, tussen wat is en wat kan zijn.’

Isolde keek omhoog, haar ogen volgden de takken die zich als armen uitstrekten naar het universum. ‘Ik denk dat ik het begin te snappen,’ zei ze zachtjes. Ze begreep er nog steeds niets van, maar wat ze wel begreep is dat ze haar moeder niet kon waarschuwen in de tijd dat ze hier vast zat.

Het meisje knikte enthousiast. ‘De tijd is hier vloeibaar, net als het leven zelf. Yggdrasil bewaakt de cycli van het bestaan en zorgt ervoor dat alles in balans blijft. Het is een poort

naar kennis en wijsheid, en een gids voor wie op zoek is naar antwoorden.'

Isolde knielde neer en taste over de grond met haar handen. De aanwezigheid van de boom golfde als een pulserende energie door haar heen. 'Wat moet ik doen?' vroeg ze, haar stem zacht en vol verwondering.

'Luister naar de boom,' zei het meisje. 'Yggdrasil zal je de weg wijzen. De antwoorden liggen diep in je hart, en de boom zal je helpen om die te vinden. Maar wees gewaarschuwd,' voegde ze er ernstig aan toe, 'deze reis is niet zonder gevaren. Je zult je angsten moeten confronteren en je innerlijke kracht moeten vinden om te slagen.'

Isolde keek het meisje aan, haar ogen weerspiegelden een diepe vastberadenheid die ze in zichzelf niet had herkend. Er welde een nieuwe kracht in haar op, een vastberadenheid om de uitdagingen aan te gaan die haar te wachten stonden. Ze wist dat ze hier was om te leren, om te groeien en om haar eigen weg te vinden in deze magische wereld.

Het meisje glimlachte en legde een hand op Isoldes schouder. 'Wees moedig,' fluisterde ze. 'Je hebt de kracht in je. Vertrouw op jezelf en op de wijsheid van Yggdrasil.'

Terwijl ze elkaar aankeken, merkte Isolde een plotselinge verandering in de atmosfeer. De zoete, bemoedigende energie van het meisje leek te vervagen, plaatsmakend voor iets donkerders, iets kouds, iets dreigends. De lucht werd zwaarder en een kilte trok langs haar huid, alsof de natuur zelf haar waarschuwde voor een naderend gevaar.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Isolde, terwijl ze haar ogen rond liet gaan. De sfeer was veranderd. Ze merkte het aan alles om haar heen.

Het meisje trok haar hand terug en keek Isolde met een mengeling van bezorgdheid en verdriet aan. 'De duisternis is dichterbij dan je denkt,' zei ze met haar hoge stemmetje.

'Wat bedoel je?' vroeg Isolde, terwijl een rilling langs haar ruggengraat trok. Nog voor het antwoord kwam, sneed er een ijzige kou door haar aderen. Vanuit de schaduw achter de boom gleed een wezen naar voren, zijn ogen groen als gif. Zijn geschubde huid glinsterde in het zwakke licht. Zijn adem verspreidde een giftige damp in de lucht.

Instinctief deed Isolde een paar stappen terug.

'De Basilisk,' fluisterde de jonge Isolde, haar stem trilde van angst terwijl ze zich half achter de oudere Isolde verschool. 'Kijk hem niet in de ogen, want dan kom je hier nooit meer weg. Je verandert in steen.'

Isoldes hart miste een slag. Paniek sloeg als een vloedgolf over haar heen. Een enkele blik van de Basilisk zou haar leven kunnen beëindigen. Haar lichaam verstijfde van angst, maar haar instinct nam al snel de overhand. Ze draaide zich om en rende weg, haar voeten maakten nauwelijks geluid op de verende, met mos bedekte grond.

Ze hoorde het gesis van de Basilisk achter zich, een geluid dat haar hart in haar keel deed bonzen. Haar ogen speurden koortsachtig naar een uitweg. Ze wist dat ze geen tijd had om zich om te draaien, dat elke seconde telde. Ze rende sneller dan ze ooit had gerend.

In de verte glinsterde het water van het meer in het licht van de duizenden Twinkelingen in de grot. Hetzelfde meer wat ze de vorige keer ternauwernood had overleefd. Het koude zweet brak haar uit en ze moest zichzelf dwingen om de ene voet voor de andere te zetten. Zelfs met

dat beest achter haar. Haar benen brandden van de inspanning en haar longen schreeuwden om lucht. Ze kon de giftige adem van de Basilisk bijna voelen in haar nek. Nog een paar stappen en ze zou het meer bereiken. Ze wist dat ze moest doorgaan, dat er geen weg terug was. Haar angst voor wat zich in het water bevond moest ze aan de kant zetten. De dreiging achter haar was groter.

Met een laatste krachtsinspanning bereikte ze de oever van het meer. Ze draaide zich om. Zie hield haar handen beschermend voor haar gezicht en gluurde tussen haar vingers door. De Basilisk kwam dichtbij. Zijn ogen gloeiden van giftige felheid. Zijn staart glibberde achter hem aan over de met mos bedekte grond. Er streek een kille bries langs haar wangen en wist dat ze geen andere keuze had. Het beest was te dichtbij om te ontsnappen. Ze voelde hoe haar blik naar zijn ogen werd getrokken, maar ze wendde net op tijd haar hoofd af.

‘Kom op, Isolde,’ fluisterde ze tegen zichzelf. Ze boog zich vastbesloten naar voren, haar ogen gericht op de oppervlakte van het meer. Ze keek naar haar eigen reflectie in het water, waar haar ogen wijd openstonden van angst. Haar lichaam trilde oncontroleerbaar, en het koude zweet liep in druppels langs haar slapen.

Met een ruk draaide ze zich opnieuw om. *Naar de grond kijken. Kijk hem niet in de ogen.* De Basilisk kwam steeds dichtbij en het geritsel van zijn schubben over het mos doorkliefden de stilte. Zijn vurige ogen brandden op haar rug. Ze moest springen, het water in, maar haar lichaam leek bevroren in de tijd. Haar voeten waren als in steen gegoten, vastgeklonken aan de grond bij de oever. Haar hart klopte zo hard dat het pijn deed en haar adem kwam in korte, snelle snikken. De herinnering aan haar eerdere bijna fatale ervaring met het meer flitste opnieuw door haar gedachten.

‘Ik kan dit niet,’ fluisterde ze. De wereld om haar heen leek in te storten, de dreiging van het water en het monster smolten samen tot een ondraaglijke last. Ze draaide haar rug naar het water toe en sloot haar ogen. De moed die haar tot hier had gebracht, leek plotseling verdampt te zijn.

Een oorverdovend gegrom vulde de lucht, gevolgd door een verstikkend gesis.

Van schrik opende ze haar ogen.

De Basilisk kronkelde van pijn.

Isolde kroop ineem en rolde zichzelf op als een balletje. De grond trilde onder de impact van het vallende lichaam.

Het gigantische lichaam van de Basilisk lag in brokstukken naast haar, zijn vurige ogen nu dof en leeg. Zijn eigen verderfelijke kracht had hem geveld, gevangen door zijn eigen dodelijke blik in de reflectie van het water.

Isoldes benen voelden slap aan, en ze liet zich op haar knieën zakken, nog steeds trillend van de adrenaline. Het water van het meer was zo vlak als een spiegel, alsof er niets was gebeurd. Opluchting overspoelde haar, maar een diepere angst bleef aan haar kleven. Ze wist dat ze het gevaar opnieuw had getrotseerd, maar of dit echt het einde was, durfde ze niet te zeggen.

De jonge Isolde kwam voorzichtig dichtbij en pakte haar hand. ‘Je hebt het gedaan,’ zei ze

enthousiast. ‘Je hebt de kracht gevonden om je angst te overwinnen. Dat is wat Yggdrasil je wilde laten zien.’

Isolde keek naar de reusachtige boom in de verte, die nu nog mysterieuzer leek dan voorheen. ‘Maar ik ben het water niet ingegaan.’

Haar jongere versie schudde haar hoofd. ‘Dat was niet nodig.’

Ze begon wazig te zien. Het duizelde haar. De boom vervaagde en kleuren begonnen in elkaar over te lopen.

‘Ga maar,’ moedigde haar jonge zelf haar aan. ‘Het is goed.’

De inmiddels vertrouwde bastoon zwol aan en ze liet zich gewillig meevaren op de vibraties van de zware klanken. Na de heftige schok werd ze in een donkere tunnel gezogen, alsof ze werd meegesleurd door een woeste rivier. Felle oranje, roze en blauwpaarse flitsen lichtten rond haar op. Daarna viel er een totale ontspanning over haar heen. Ze had het gered. Het was haar weer gelukt. Als haar ziel en haar lichaam weer samengesmolten waren, zou ze direct naar haar moeder gaan.

Hoofdstuk 9

Isolde werd wakker in de haven. Ze kreunde en greep naar haar hoofd. Hoofdpijn was een van de vele nadelen van het in- en uittreden. Ze lag op de steiger. Een touw hing los rond haar enkels. Ze was doorweekt van de regen die met bakken uit de hemel kwam.

Wat was hier gebeurd? Wat was er met Sarah gebeurd toen zij gebruik maakte van Isoldes lichaam? Ze begreep er niets van. Waarom lag ze hier? Waarom was haar jurk gescheurd? De landheer, heer Thiederich, stond met een rood aangelopen hoofd tegen Vader Johannes te tieren en op de kade had zich een menigte verzameld. Zelfs de vissers hadden hun werk gestaakt en zaten op houten tonnen alles op hun gemak te aanschouwen.

‘U heeft geen halsrecht, dat weet u donders goed. Ik zal het nog één keer voor u herhalen: U beslist niet over leven en dood!’ riep de landheer tegen de priester, die erbij stond als een klein kind dat een standje kreeg.

Aernout, de slungelige zoon van de landheer, stond al even vertwijfeld te kijken als zij zelf. Afwezig wreef hij over haar ontblote onderbeen, die ze verschrikt terugtrok.

‘U heeft al genoeg gedaan om uw zogenoemde bewijs te leveren. Een waterproef heeft daar niets aan bij te dragen!’ De landheer bleef maar tekeer gaan tegen Vader Johannes.

Bij elke zin die de adellijke man uitriep, vroeg ze zich meer af wat de priester met haar lichaam gedaan had. Wat hij met Sarah gedaan had. Isolde probeerde zich omhoog te duwen, maar haar spieren protesteerden. De pijn in haar hoofd denderde door, alsof haar schedel op het punt stond te splijten. Ze knipperde de vlekken voor haar ogen weg om weer helder te zien. ‘Mam? Waar is moeder?’ vroeg ze aan de bleek uitzierende zoon van de landheer.

Op Aernouts wangen verschenen blosjes.

‘Geef antwoord alsjeblieft,’ smeekte Isolde. ‘Leeft ze nog?’

‘Je zus bedoel je? Ja die leeft.’

De woorden van Aernout dreunden na in haar gedachten. Gertruid leefde nog. Het nieuws was zo onverwacht dat het haar volledig uit balans bracht. De zwarte dood had haar zus bijna het leven gekost en Isolde had zich voorbereid op het ergste. En toch... leefde ze nog? Maar dat was niet waarom Isoldes hartslag versnelde. ‘Ik bedoel moeder,’ zei ze opnieuw, haar stem zachter nu, bijna smekend. ‘Aleydis. Leeft ze nog?’

Aernout kneep zijn ogen halfdicht. Hij hield zijn hoofd een beetje scheef. ‘Waarom zou ze niet meer leven?’

Haar adem stokte, de woorden bleven vastzitten. Het was alsof de wereld om haar heen even stil stond. De menigte op de kade, de vissers die hun gereedschap neerlegden om naar het tafereel te kijken, de schreeuwende heer Thiederich die zijn frustratie op Vader Johannes afreageerde—het leek allemaal op de achtergrond te vervagen. Met iedere seconde die verstreek, voelde ze de wanhoop in haar groeien. Ze moest haar moeder vinden.

Ze keek naar Aernout, die haar nog steeds niet recht in de ogen durfde aan te kijken.

De menigte werd luider, hun stemmen mengden zich tot een dreigend gemurmel.

‘Help me!’ fluisterde ze.

Ze stapte van de grijze merrie af die Aernout voor haar geregeld had. Het was een snel paard, maar ze kon zelf niet harder dan stapvoets met af en toe een drafje. Haar lichaam was te stram en te stijf. Haar rug brandde en haar kleren waren tot op haar billen opengescheurd. Haar hoofdpijn was bijna ondraaglijk en om haar polsen zaten rode striemen. Wat was er in godsnaam gebeurd in de tijd dat zij er niet was? Ze had het aan Aernout gevraagd, maar hij wist ook van niets. Of hij was te verlegen om tegen haar te praten. In die paar tellen had hij meer tegen haar gesproken dan dat hij ooit had gedaan.

Eindelijk doemde de kleine boerderij in de verte op. Het oogde stil en verlaten. Ze liet zich van de rug van het paard glijden en strompelde de woning binnen, maar daar was niemand. Ook op de akkers en in de weilanden was, op het eerste oog, niemand te zien. De hele hoeve was verlaten.

‘Kindje toch!’

Ze schrok toen haar moeder ineens achter haar opdook. Zonder aarzeling viel ze snikkend in Aleydis' armen, haar hele lichaam trilde van opluchting. ‘Je leeft nog,’ fluisterde ze.

Aleydis streek troostend door haar dochters haar en glimlachte geruststellend. ‘Waarom zou ik niet meer leven, liefje? Die rotziekte krijgt mij er niet onder, dat weet je toch.’ Haar stem klonk krachtig, alsof de dreiging van de pest niets meer was dan een voorbijgaande storm.

Isolde duwde haar moeder een stukje van zich af, haar ogen wijd van angst. ‘Maar die rotpriester wel,’ zei ze hees. ‘Ik ben naar de kerkers van de burcht gegaan.’

‘Waar ben je naartoe gegaan? Doe dat nooit weer!’ Demonstratief zette haar moeder haar handen in haar zij.

‘Beatrijs heeft je naam genoemd. Vader Johannes weet het.’

Aleydis trok haar wenkbrauwen op, haar gezicht een mengeling van verontrusting en onverschilligheid. ‘Ach, Vader Johannes...’ Ze maakte een wegwerpgebaar met haar hand, alsof zijn dreigementen niets voorstelden. ‘Die man heeft altijd al vermoed dat ik zo ben. Hij heeft er nooit iets mee gedaan.’

‘Ja, maar moeder,’ Isoldes stem sloeg over van de spanning, ‘Hij kan je niet langer laten begaan. Hij zal handelen. Hij is op jacht. Je bent in gevaar!’

Aleydis lachte en schudde haar hoofd. ‘Doe niet zo nerveus, meisje. Er is niks aan de hand. We hebben grotere zorgen dan een oude man die denkt dat hij de duivel kan verjagen.’

Maar Isolde was niet overtuigd. Ze opende haar mond om te antwoorden, toen het geluid van paardenhoeven op de modderige grond hun gesprek onderbrak. Ze draaide zich om, haar hart kloppend in haar keel. Door de openstaande deur zag ze de statige gestalte van een man te paard naderen, zijn houding zelfverzekerd en autoritair. Heer Thiederic.

De landheer steeg soepel af en liep zonder te aarzelen op de deur af. Zijn aanwezigheid vulde de ruimte toen hij binnenkwam, met een kille maar beheerste blik in zijn ogen. ‘Dames,’ sprak hij met een diepe stem die geen tegenspraak duldde, ‘ik heb een voorstel.’ Hij

wierp een korte blik op Aleydis, die hem rustig aankeek.

‘Ik wijs jullie een eigen ruimte toe. Een behandelkamer. Jullie werk...’ Hij pauzeerde, alsof hij het moeilijk vond om de woorden over zijn lippen te krijgen. ‘Het helpt. De mensen knappen op, sneller dan ik had verwacht.’ Hij liet zijn blik rusten op Isolde, alsof hij probeerde te begrijpen wat haar rol hierin was. ‘Gaat het meisje?’

Isolde knikte, al riep het meer vragen op dan dat het antwoorden gaf.

Aleydis knikte langzaam, een klein glimlachje om haar lippen. ‘Heer Thiederic,’ begon ze kalm, ‘ik waardeer uw vertrouwen in ons.’ Ze wisselde een blik met Isolde, die nog steeds geschokt was door de onverwachte wending. ‘Maar was dit uw beslissing alleen?’ vroeg Aleydis scherp.

Thiederic aarzelde kort, en zijn ogen versmalden even. ‘De jonge Gilbertus had al eens zoiets geopperd, maar mijn zoon kan ook zeer overtuigend zijn, blijkt nog maar eens.’ De man zei het met een kleine verwondering in zijn stem. ‘Volgen jullie mij?’

Uren later keek Isolde tevreden de behandelkamer rond. Die slungelige Aernout had veel meer voor haar gedaan dan ze had verwacht. De ruimte was gevestigd in de oude watermolen, naast het hospitaal. Een ideale locatie, ware het niet dat ze heel voorzichtig moesten zijn met zo veel nieuwsgierige ogen. Aan de achterwand hingen planken, waarop potten met gedroogde kruiden, zaden, schors, mossen en wortels uitgestald waren. Aan het plafond hingen bossen kruiden te drogen, waardoor er een heerlijke, kruidige geur hing van rozemarijn, tijm en lavendel. Aan de rechterkant van de kamer stond een soort werkbank met vizels, mengkommen en een weegschaal, een waag in het klein. Ameline zat op haar knieën op de werkbank en speelde met de weegschaal. Haar kleine vingers bewogen over de schaalpjes alsof ze het precieze gewicht van onzichtbare kruiden woog.

Aan de andere kant van de ruimte stonden twee bedden en enkele houten stoelen om patiënten te kunnen behandelen.

‘Ik wil je iets laten zien,’ zei Aleydis. ‘We hebben nog meer.’

Isolde draaide zich naar haar moeder toe, haar nieuwsgierigheid gewekt door de geheimzinnige toon in haar stem.

Aleydis keek behoedzaam om zich heen, alsof ze ervoor wilde zorgen dat ze echt alleen waren. Met een aarzelend gebaar haalde ze iets uit haar schort tevoorschijn: een glanzend plat voorwerp met tien witte, ovale plakkaatjes erin geperst. Ze hield het Isolde voor met een nerveuze glimlach. ‘Dit... dit zijn pillen. Medicijnen uit de toekomst.’

Isolde fronste en stapte dichterbij om beter te kijken. Ze pakte het glimmende ding voorzichtig uit haar moeders hand, de vorm en het gladde oppervlak was vreemd en beangstigend tegelijk. ‘Pillen?’ herhaalde ze, de onbekende term rolde vreemd over haar tong. ‘Wat zijn dat? Hoe kan zoiets... genezen?’ Haar ogen werden groot, vol verwondering en een tikkeltje argwaan. ‘Heeft Sarah die meegenomen naar hier?’

Aleydis knikte, drukte één van de witte ovale dingen uit de blister en hield het tussen haar vingers omhoog. ‘Dit is antibiotica,’ zei ze, alsof het woord al zijn eigen magie droeg. ‘Het

doodt de slechte geesten in het lichaam... bacteriën, zoals ze het noemen. Het kan ziektes zoals de Zwarte Dood stoppen.'

De Zwarte Dood?' Isoldes hand trilde toen ze de ovale tablet voorzichtig tussen haar vingers nam. Het oogde niet als iets dat leven zou kunnen redden. Het leek meer op een steentje, of een vreemd ei. Hoe kon zoiets kleins tegen zoiets verschrikkelijks als de pest opgewassen zijn? 'Maar hoe...?' Ze schudde haar hoofd, overweldigd door wat ze niet kon begrijpen.

'Het werkt echt,' zei Aleydis, haar ogen schitterde van overtuiging. 'Sarah heeft Gertruid hiermee gered.'

Isolde keek haar moeder aan, nog steeds verward, maar de twijfel maakte langzaam plaats voor hoop. Wat als dit echt waar was? Wat als er middelen bestonden die sterker waren dan alles wat ze ooit had gekend?

Op dat moment liep een jong katje de kamer binnen, alsof hij de spanning wilde breken met zijn eigen arrogante gratie. Isolde grinnikte en krabbelde het beestje onder zijn wang. Het was hetzelfde katje als laatst. Het dier hief zijn kopje wat omhoog en beantwoorde haar affectie door luid te spinnen.

Hoofdstuk 10

‘Moet ik nog een keer terug naar Astrea?’

‘Dat weet ik niet meisje.’

‘Eigenlijk wil ik niet meer. Ik vind het wel genoeg zo.’

‘Dat snap ik, maar we hebben het uit handen gegeven. Het is niet meer aan ons.’

Isolde draaide een pruim van de boom en legde die zorgvuldig in haar mand. ‘Ik denk niet dat je het begrijpt.’

Haar moeder zuchtte. ‘Nee, misschien niet, maar dat verandert niets aan het feit dat ik er nu nog iets aan kan doen.’

Isolde stond op haar tenen en reikte naar de tak boven haar, waar de rijpe, paarse vruchten verleidelijk hingen. De warme voorjaarszon verwarmde haar rug en ze rook de zoete geur van fruit dat op de grond lag te fermenteren. Haar vingers omsloten een pruim, en met een voorzichtige draai haalde ze hem van de tak. De vrucht was warm van de zon.

Een zacht briesje droeg de geur van bloeiende bloemen en het verse groen van het voorjaar met zich mee. Voorzichtig legde ze het fruit in haar mand. ‘Hoe kan dit fruit al rijp zijn?’ vroeg ze ineens verbaasd. ‘Het is veel te vroeg in het seizoen.’

‘Mensen hebben vitamines nodig zegt Sarah.’ Aleydis glimlachte en streek met haar hand over een tak vol vruchten. ‘Ik heb de natuur misschien een klein handje geholpen.’ Haar moeder concentreerde zich weer op haar werk.

Gewaagd, zeker nu Vader Johannes zijn pijlen op hen gericht had.

‘Zorg ervoor dat je alleen de rijpe neemt, Isolde,’ zei Aleydis zonder op te kijken. Haar stem was warm, maar met de goedaardige autoriteit die ze van haar moeder gewend was.

‘Ja, moeder,’ antwoordde Isolde, terwijl ze een nog niet rijpe pruim losliet en verder zocht. De boomgaard was stil, op het zachte ritselen van de bladeren en het geluid van hun manden na. Voor een moment voelde alles vredig, bijna alsof de tijd had stilgestaan. ‘Soms voelt het alsof alles hier perfect is,’ zei ze, terwijl ze nog een pruim in de mand legde. ‘Maar het voelt ook... tijdelijk. Alsof het elk moment kan veranderen.’

Aleydis keek op van haar werk en wierp haar dochter een begripvolle blik toe. ‘Niets blijft ooit hetzelfde, lieverd, maar juist in verandering vinden we onze ware kracht.’

‘Wat is Sarah voor iemand?’

Er trok een glimlach over Aleydis gezicht. ‘Ze lijkt op jou. Ze is rustig, lief, zorgzaam, maar ook heel dapper. Je zou haar heel aardig vinden.’

‘Ik zou haar graag leren kennen, maar dat gaat niet. Zolang zij mijn lichaam nodig heeft om hier te kunnen zijn, dan kan ik haar nooit ontmoeten.’

Even werkte ze in stilte door.

‘Hoe is Astrea?’

Isolde zuchtte diep. ‘Astrea is prachtig, maar ook gevaarlijk. Vuurvliegjes en enorme, lichtgevendende kobaltblauwe vlinders met oplichtende vleugels zo groot als Esdoornbladeren

verwelkomen je in de grot waar je aankomt. Alles wat leeft, lijkt op te lichten. Het is echt fantastisch mooi en betoverend.' Ze sloot haar ogen terwijl ze eraan terugdacht.

'Mooi! Heb je kans om er een beetje van te genieten?'

Ze wist wat haar moeder bedoelde. 'Niet echt. De testen komen redelijk snel voor mijn gevoel. Al gaan hier wel dagen, misschien wel weken voorbij in diezelfde tijd.'

'Gelukkig voelt het voor jou niet zo lang.' Haar moeder beet in een sappige pruim. 'Ik moet ook een beetje aan mijn eigen vitamines denken,' zei ze met een knipoog. Misschien wel haar manier om het gesprek wat luchtiger te maken. 'Gelukkig heb jij je opdrachten gehaald.'

Bedrukt keek Isolde naar de grond. 'Nee, dat heb ik niet. Niet allemaal.'

'Wat bedoel je?' vroeg haar moeder. Van schrik liet ze de afgekloven vrucht uit haar handen vallen.

'Ik heb... Ik heb de herkansing moeten doen. En... en dat was ook nog kantje boord,' stamelde ze.

Ze wilde het haar moeder uitleggen, maar ineens was het er. Ze herkende het meteen. De lage, resonerende bastoon. De lucht om haar heen trilde. 'Dag moeder, sorry,' kon ze nog net uitbrengen voordat het licht werd in haar hoofd en ze met een korte schok in een lange val wegviel.

Hoofdstuk 11

Met een harde pok, raakte een klein voorwerp haar achterhoofd. Ze wreef over de pijnlijke plek en kreunde zachtjes. Achter haar klonk gegriinnik. Direct wist ze waar ze was en wie de dader was. ‘Niet grappig, Fjólnir,’ zei ze terwijl ze haar hoofd over haar schouder naar hem toe draaide.

De kleine Twergol keek haar met een pruillip aan. ‘Wel grappig,’ mompelde hij verontwaardigd. Hij bukte om nog een steentje op te rapen, maar Isolde was sneller. Met een vlugge beweging pakte ze een steentje van de grond en gooide het terug, precies tegen zijn voorhoofd. Fjólnir greep geschrokken naar zijn hoofd en keek haar met grote ogen aan. ‘Nee, is inderdaad niet grappig.’ Hij wreef over zijn voorhoofd waar een rood vlekje ontstond. ‘Dat deed pijn,’ klaagde hij.

‘Precies,’ antwoordde Isolde, terwijl ze zich omdraaide en de grot verder inliep, een klein glimlachje om haar lippen. ‘Misschien onthoud je het voor de volgende keer.’

Hoe irritant het kleine mannetje soms ook kon zijn, ze voelde zich wel een beetje schuldig.

Ze slenterde langzaam de hangbrug over, haar vuisten stevig om de touwen naast haar geklemd. Als Astrea echt ging om het overwinnen van haar angsten, dan zou de brug zomaar eens onder haar vandaan kunnen vallen. De felgekleurde vogels tsjilpten vrolijk en het grind knerpte onder haar voeten toen ze de brug afstapte. Een briesje nam de geur van seringen met zich mee.

Op het grind achter haar klonken snelle voetstapjes. Ze keek niet om, maar liet de Twergol volgen.

Een zacht windje gleed langs haar huid, alsof de lucht fluisterde. Fjólnir merkte het ook en verschool zich snel achter haar.

Voor hen verscheen een oude man, die uit de schaduwen zelf leek te zijn opgerezen. Zijn lange, donkergrijze haar viel in golven over zijn schouders en hing bijna tot aan zijn middel, terwijl zijn scherpe, indringende ogen onder zware wenkbrauwen vandaan keken.

De man droeg een majestueuze mantel van diep, donkerrood fluweel die glanzend om zijn magere gestalte viel. De randen van de mantel waren afgezet met fijn gouddraad, dat in ingewikkelde patronen verweven was. De mantel golfde om hem heen alsof hij in een eigen ritme ademde. In zijn rechterhand hield hij een lange, verweerde staf, die eruitzag alsof hij even oud was als de aarde zelf. Het hout was donker en glanzend, met mysterieuze symbolen erin gekerfd, waarvan sommige licht gloeiden in het halfduister.

Aan zijn voeten droeg hij eenvoudige sandalen, die ondanks hun eenvoud kracht uitstraalden, alsof elke stap van hem de aarde kon doen trillen.

Toen hij sprak, klonk zijn stem als de echo van de wind door verlaten bergen: ‘Ik ben Hermes, God van wegen, reizigers en boodschappers. De tijd is gekomen voor je volgende uitdaging. In de noordelijke wand liggen drie uitgangen, elk met een ander pad. Vind de juiste en je bent vrij om te gaan en staan waar je wilt.’

Hij boog zich iets voorover. 'Kies verstandig, Isolde.' Met een laatste knik verdween hij in het niets, zijn aanwezigheid nog voelbaar in de lichte bries die haar huid streekte.

Fjornir had zijn vuisten om de stof van haar rokken geklemd. 'Is hij weg?' fluisterde hij.

'Held op sokken,' zei Isolde.

'Is hij we-hèg?' vroeg de Twergol achter haar opnieuw.

'Ja, kom nou maar.'

Fjornir keek naar zijn voeten. 'Ik heb trouwens gewoon laarzen aan.' Vragend keek hij naar haar op.

Isolde schudde haar hoofd. 'Bij wijze van spreken.'

'Dat snap ik niet.'

'Ik heb geen tijd om het je uit te leggen. Ik heb een keuze te maken.'

'Ik zal je helpen.'

'Want ik kan jou vertrouwen?'

Fjornir knikte driftig.

Vragend trok ze haar wenkbrauwen op. 'Ben je vergeten welke streek jij me hebt geleverd?'

De Twergol krabde over zijn grijze haren. 'Ja, dat...,' stamelde hij.

Isolde bleef hem aanstaren, maar zei niets.

'Dat was... gewoon een grapje.' Fjornir lachte nerveus.

'Een grapje? Jij vindt een kwestie van leven of dood grappig?'

'Nou ja, als je het zo zegt.'

'Ben je wel koning van de Twergols?'

Beschamend schudde Fjornir zijn hoofd.

Isolde zuchtte. 'Erg dapper ben je ook niet, hè?' Ze knikte met haar hoofd ten teken dat hij mee moest lopen.

'Ik krijg altijd de kriebels van die Herpesmeneer.'

'Hermes! Hij heet Hermes.'

Fjornir hield verontschuldiging zijn handen in de lucht. 'Wat jij wilt.'

Zwijgend liepen ze verder tot ze bij de noordelijke wand kwamen. Drie ronde stenen in de wand van de grot. Drie uitgangen. Op elke steen stond een teken gegraveerd. Een Nachtschaduw, een zeemeermin en de boom die ze herkende als Yggdrasil. Ze keek opzij en Fjornir staaarde naar haar terug.

'Ja, weet ik veel,' mopperde hij geïrriteerd. 'Ik begrijp er helemaal niks van.'

'Je zou me toch helpen?'

De Twergol haalde zijn schouders op. 'Ja, maar hoe moet ik nou weten welke deur je moet kiezen?'

'En hoe zou ik dat zelf moeten weten?'

Fjornir schokschouderde opnieuw. 'Het zijn jouw opdrachten hè, niet de mijne.'

Koud zweet gleed langs haar nek naar beneden terwijl ze naar de symbolen staaarde. Twee deuren leidden tot haar dood, één deur zou haar vrijheid schenken.

In haar hoofd liep ze de opdrachten na. De opdracht van de Nachtschaduw was voorbij

voordat ze goed en wel in de gaten had dat het begonnen was. Daar was ze hard voor gezakt. Parcae had haar bij de herkansingsopdracht geholpen. De opdracht met de Basilisk was de enige die ze helemaal zelf had gedaan. Yggdrasil was de levensboom. Haar jongere ik was in haar gezelschap geweest. *Zou het echt zo simpel zijn? Geloven in jezelf?*

Ze herhaalde haar gedachten hardop voor Fjornir.

‘Haha, ik dacht al dat jij het was die die schele Basilisk-wurm gedood had.’

Isolde snoof. ‘Zo laat je het wel heel makkelijk klinken.’

‘Oh, mevrouw is gewoon een beetje trots op zichzelf.... Laat dat die Nachtschaduw maar niet horen, of je spat zelf ook als een sintel uiteen.’

Ze gromde van frustratie.

‘Druk maar op de boom.’

‘Zeker? Bij Parcae ben ik letterlijk doodgegaan. Wat als haar deur een poort is naar het leven?’

‘Je ademt toch nog,’ merkte Fjornir op. Met één hand jongleerde hij met de lichtbolletjes waarmee hij haar de eerste keer zo te grazen had genomen. Zijn andere hand lag achteloos op zijn rug. ‘Het is de boom.’

Kon ze de Twergol geloven? Hij had haar al eerder te pakken gehad. Een van de lichtbolletjes spatte boven haar hoofd uiteen en ineens wist ze het. Dit was haar opdracht. Ze moest degene vertrouwen die tegen haar gelogen had. Opeens wist ze weer wat haar jongere zelf gezegd had: *‘Yggdrasil verbindt alle werelden. Het is de brug tussen hemel, aarde en alle dimensies daartussen.’* Ze wist het zeker en met kracht duwde ze tegen de deur aan met daarop de afbeelding van Yggdrasil.

De grond begon te rommelen. Steen en gruis vielen langs de rotswand naar beneden. Geschrokken deinsde ze naar achteren. Had ze zich toch vergist? Was het de verkeerde deur geweest? Bloesemblaadjes vielen uit de boom en dwarrelden naar beneden, zo hard schudde de grot. De steen kwam langzaam in beweging en schoof opzij.

Fjornir stond enthousiast te springen op zijn kromme beentjes. ‘Het is je gelukt!’

Het schurende geluid van steen op steen ging naadloos over op de zware bastoon. De wereld om haar heen vervaagde. ‘Dag lieve gekke Fjornir.’ Opnieuw rommelde de grond onder haar voeten en ze viel. Een oneindig lange val naar beneden.

Hoofdstuk 12

Isolde staarde naar de zon die in een roodoranje gloed langzaam onderging. Het warme licht scheen over de stenen muren van de burcht, maar het gaf haar geen troost. Het was maanden geleden dat ze voor haar laatste beproeving in Astrea had gestaan. Er was zo veel gebeurd in de tijd dat ze weg was. Zo veel, dat ze nu opgesloten zat in de burcht. Voor haar eigen veiligheid.

Ze voelde zich als een vogel in een kooi. De marktkoopman van laatst had er een paar bij zich gehad en aan haar willen verkopen. Ze herinnerden haar aan de vrije vogeltjes in Astrea. Ze had ze niet willen kopen. Vogels hoorden vrij te zijn. Hun vleugels uit te kunnen slaan. Naar elke willekeurige plek op aarde kunnen vliegen.

Heer Thiederic had enkele venters opgedragen wekelijks naar de burcht te komen, zodat Aernout en zij in veiligheid inkopen konden doen wanneer de markt gehouden werd. Ondergedoken, verborgen voor de wereld buiten. Het gaf haar een gevoel van bescherming, maar tegelijkertijd drukte het zwaar op haar gemoed. Zouden de felgekleurde vogeltjes die de koopman in zijn getraliede kooi had zitten, zich ook zo gevoeld hebben? Gevangen, verlangend naar de open lucht, naar vrijheid?

Ze dacht aan Aernout. Hij was niet zoals, haar ex-verloofde, Alwin. Waar Alwin gespierd en sterk was, leek Aernout eerder slungelig en onhandig. Hij had een groothartige, zorgzame kant, maar het kon haar niet bekoren zoals Alwin dat ooit had gedaan. En toch, wanneer het erop aankwam... Toen zij in gevaar was, toen Sarah in gevaar was geweest, had Alwin, naar verluid, niets gedaan. Hij had haar niet willen redden. Al had ze alles van horen zeggen: die keuze, dat verraad, dat kon ze hem nooit vergeven.

Ze balde haar vuisten terwijl de laatste stralen zonlicht langzaam vervaagden en kromp ineens van de pijn in haar hand. Isoldes blik gleed naar het kleine voorwerp in haar hand, een eenvoudig maar mooi gesneden houten hangertje in de vorm van een vogel. Aernout had het voor haar gekocht bij een van de marktkoopmannen die de burcht bezochten. Het was niet groot of opvallend, maar het was duidelijk met zorg en aandacht gemaakt. Ze liet haar duim over het oppervlak glijden en kon niet anders dan glimlachen. De scherpe pijn verdween meteen. Hij had het haar gegeven. Verlegen. Zijn slungelige houding nog onhandiger dan normaal. Maar het gebaar had haar geraakt. Hij was zo anders dan Alwin, die nooit de moeite had genomen om aan haar te denken, laat staan haar iets te geven. Iets persoonlijk te geven. Een cadeau waarover nagedacht was.

De zoon van de landheer was anders. Misschien niet de gespierde ridder of ruige visser uit haar dromen, maar wel iemand die haar aandachtig en lief benaderde. Ze keek opnieuw naar het hangertje. De eenvoud ervan weerspiegelde iets puurs in hem. Een klein gebaar, maar het zei zoveel meer.

De zon was inmiddels onder en de schemering omhulde de burcht in een vriendelijke duisternis. Isolde zuchtte. Misschien was vrijheid niet altijd een kwestie van vleugels uitslaan

en wegvliegen. Misschien ging het er soms om te zien wie er aan je zijde stond, in de veiligheid van de muren die je beschermden.

Eenmaal de nacht was gevallen, slenterde Isolde met trage, zelfverzekerde stappen door de gangen van de burcht. De zware stenen muren boden haar de geborgenheid die ze alleen binnen deze grenzen kende. Hierbinnen wist iedereen van haar nachtelijke escapades, maar ze vroegen nooit naar haar beweegredenen. Het was veiliger zo, voor iedereen. Alleen in het holst van de nacht voelde ze zich veilig genoeg om zich buiten de veilige muren te begeven. Er was te veel gebeurd. En het vervelende was, dat ze niet eens precies wist wát er was gebeurd, omdat Sarah op dat moment gebruik had gemaakt van háár lichaam. Ze wist wel dat ze haar zus nooit meer onder ogen kon komen. Sarah die op dat moment Isoldes lichaam had was verwickeld geraakt in een gevecht tussen leven en dood. Een gevecht met haar zus Gertruid. Niemand kon haar vertellen wat er gebeurd was. Het meeste wist ze van Ameline, maar die was nog zo jong. 's Nachts had ze regelmatig nachtmerries, maar of dat de werkelijkheid was of haar eigen fantasie, dat wist ze niet. Bijna elke nacht werd ze badend in het zweet wakker. Een blote voet. Geplette lavendel, troosteloos tegen de aarde gedrukt. Vertrapte monnikskapplanten. Een dolk in een hand, het lemmet rood van het bloed. Zomaar wat flarden uit haar dromen, maar het werd maar geen samenhangend verhaal.

Bij de zware houten deur van de zijuitgang bleef ze even staan, haar hand rustte op het koele hout. Ze haalde diep adem, wetende dat elke keer dat ze naar buiten ging, de laatste kon zijn. Ze duwde zacht tegen de deur en het bekende, langzame gekraak klonk door de stille gang. Een koele nachtbries streek langs haar gezicht toen ze naar buiten stapte. Als een dief in de nacht rende ze naar de stadspoort om vervolgens in het donker te verdwijnen.

Verscholen door de donkere nacht en de nieuwe maan haastte ze zich over de heide. De wind joeg guur over de kale open vlakte. De sterren schitterden aan de donkere hemel, en een koele bries speelde met haar haren. Ze dook weg in haar dikke schapenwollen poncho en stapte stevig door. Elk geluid, van het knisperen van bladeren tot het verre gehuil van een wolf, klonk luid en dreigend. Hier was ze het kwetsbaarste. De paar bomen stonden als wachters aan de horizon, hun takken wiegend in de wind alsof ze haar aanwezigheid voelden. Daarna volgde ze een smal pad door het aangrenzende bos en na een aantal minuten lopen kwam ze aan bij een kleine open plek in het bos. Goed verborgen en afgeschermd door struiken. Vanaf het pad kon je het bijna niet zien liggen. Isolde stapte het gras op. In het midden van de plek lagen stenen. Allemaal ongeveer even groot. Ze lagen in een de vorm van een pentagram. Het pentagram had vijf punten, elk stond voor een element: vuur, water, aarde, lucht en de Geest. Bij iedere punt van het pentagram stond een lid van het genootschap. De ruimtes tussen de punten steeds gevuld met drie brandende stompkaarsen. Het vuur in het midden schoot knetterende vonkjes de lucht in.

Ameline stond al op haar vuurpunt. Er was niets meer van de oude kring over. Uitgemoord door Vader Johannes en zijn volgelingen. In de afgelopen maanden had Isolde nieuwe

mensen gerekruteerd om lid te worden van hun genootschap. Het viel niet mee om mensen te vinden die toe wilden geven dat ze meer krachten hadden dan volgens de gemeenschap zou mogen, maar het was haar toch gelukt. Tegenover haar stond de enige man van hun nieuwe kring en de tweeling, die zich ook bij hen had aangesloten, had de twee onderste punten al ingenomen. Ze knikten gelijktijdig naar haar om haar te begroeten.

Isolde haalde diep adem. Dit was het begin van een nieuw tijdperk. Haar eigen heksenkring. 'Fijn dat jullie er zijn,' zei ze terwijl ze naar de punt op het noorden liep. De Geest. De plek die ooit aan haar moeder had toebehoord. Moeder aarde, wat miste ze haar toch!

Lieve lezer,

Bedankt dat je deze novelle hebt gelezen. Vond je het een leuk verhaal? Overweeg dan alsjeblieft om een review voor me achter te laten op Kobo, Hebban of Goodreads. Zelfs een korte sterrenbeoordeling maakt me al heel blij!

Deze novelle is een aanvulling op de Doronburc trilogie en bevat iets meer fantasy elementen dan de drie boeken uit de trilogie.

Heeft dit boek je nieuwsgierig gemaakt naar het hele verhaal? En wil je antwoorden op al je vragen die je ongetwijfeld nog hebt na het lezen van deze novelle? Overweeg dan eens om de trilogie te lezen. De boeken uit de trilogie zijn verkrijgbaar als e-book en als paperback.

Duivelsdochters (2023) is het eerste deel van de Doronburc trilogie. Een avontuurlijke portal fantasy die je mee terug neemt naar de late middeleeuwen. Laat je meevoeren in deze magische reis naar een tijd van heksenjachten en de verschrikkingen van de zwarte dood. Duivelsdochters is een verhaal met onheilspellende visioenen, een barbaarse schurk, verraad en een ontlukende liefde. En dat alles in een race tegen de klok. Durf jij de portal naar het onbekende te openen?

Lammerkinderen (2024) is het 2e deel en neemt je mee terug naar de middeleeuwen, waarin de grens tussen geschiedenis en fantasie vervaagt. In deze low dark fantasy ontvouwt zich een aangrijpend verhaal over de heksenjacht en de strijd van degenen die als 'Lammerkinderen' worden bestempeld. Een magisch realistisch verhaal met zinderende spanning, een wrede slechterik, duistere geheimen en een grenzeloze moederliefde. Dit boek heeft alles in zich om je naar een compleet andere wereld te voeren en je daar totaal in de ban te houden!

Schaduwverwanten (2025) vormt de afsluiting van de trilogie waarin we de kinderen van Sarah volgen naar de middeleeuwen. Niet alleen de grenzen tussen tijdsperken worden wreed doorbroken, maar ook dimensies vloeien in elkaar over. Bereid je voor op onverwachte wendingen, hartverscheurend verlies en een laatste sprankje hoop dat zelfs de donkerste schaduwen weet te doorbreken.

Alvast bedankt en heel veel liefs,
Marieke Rooijmans

Meer informatie over mij en mijn boeken vind je op www.mariekerooijmans.nl